

DOMOVINA

Izhaja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne pristojbine ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gld., pol leta 1 gld. 50 kr., za četrt leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravništvu „Domovine“ v Celji.

Slovenske zahteve — nemške pridobitve.

Ako bi veljal evangeljski rek: „Prosite, pa se vam dá; trkajte, pa se vam odpre“ tudi za nas Slovence na polji politične ravnopravnosti, no tedaj ne bi zijali predali naših jezikovnih in državljskih teženj v taki praznoti, kakor je temu žalibože še sedaj po preteku tolikih desetletij našega političnega zavedanja.

Dovoljeno nam je pač prositi, in prosili smo ter še prosnjačimo, a daje se vsega v obliki našim političnim nasprotnikom — privilegiranemu nemštvu; na naše nadležno trkanje odpirajo se pač vladna vrata, a vstop dobijo zopet oni v „frakih domišljave kulture“; Slovenec naj se le prijavi s pohlevno prošnjo za „primerno“ vpoštevanje svojega jezika v javnosti, takoj nas prekriči nenasitni tujec, češ, le polagoma, o tem se še zna enkrat govoriti, a kaj je z vesoljno veljavo nemščine kot „državnega jezika“. Tako je bilo pri prvih naših zahtevah pred 50 leti, tako je v sedajni dobi Thunovega ministrovanja. Ta ohola zavrnitev pomnožila je našo skromnost in miroljubje, da so naše zahteve od desetletja do desetletja bolj skrčene, a pridobitev je z obljubami in frazami okrašena — ničla. Prvo odločno zahtevo — kakršne si danes ne upamo zglasiti — predložili so pred 50 leti trije slovenski državni poslanci, naj se namreč odstrani vsi uradniki po Slovenskem, ki niso slovenščine zmožni; nek kranjski poslanec podal je vrh tega vspešen recept za priučenje slovenščine nemškimi uradnikom: naj se jim odteza toli časa mesečna plača, da se priuče slovenščini. Neli, taka jezikovna naredba vzbudila bi dandanes povsem drugačen odpor, nego so ga že itak nedolžne Badenijeve za Češko in Moravsko. Tačas res da še niso imeli nasprotniki toliko

poguma, nas z bok opravičene zahteve zasmehovati, a izmislili so si v protitežje ono frazo o nemškem državnem jeziku, ki označuje baš sedaj vsakega Nemca, ki se je s svojo pametjo skregal.

Preresni pa so bili tedajni slovenski tirjalci, da bi se smejali takim sladkim sanjam Nemcev, nego vložila se je takoj nova tirjatev z nastopnimi točkami: 1. uradi, ki poslujejo z narodom slovenskim, imajo brez posebnega ukaza uradovati slovenski, dajati strankam slovenske zapisnike odloke in pojasnila, ne da bi bilo treba strankam še le prositi tega; 2. vse naredbe in zakoni naj se objavijo v slovenščini, za priučenje slovenščini naj se prepusti drugorodnim uradnikom obrok dveh let, a z letom 1850 postati ima slovenščina po vseh slovenskih deželah izključni uradni jezik z višjimi in nižjimi uradi. Se je pa tudi vpoštevalo te zahteve na višjih mestih? Da, toda v tistem smislu, kakor se rešujejo i dandanes slovenske vloge. Štajarsko namestništvo ukazalo je takoj mariborskemu in celjskemu sodišču strogo delovati po načrtu slovenskih peticij, a pravosodni minister dodal je ukazu običajno pripombo polno pogojnikov: če, ako, le tedaj itd. Sodiščem v Celju in Mariboru velevalo se je, storiti to le tedaj, ako ne najde napominani ukaz nikakršnih zaprek; ako pa so slovenskemu uradovanju zapreke, naj to poročajo ter stavijo v tej zadevi svoje nasvete v preživeči praksi, ali z drugimi besedami: ako gospodi pri sodiščih taka novotarija ni po volji — pa jo naj opuste! In kdo je bil take dvoumne naredbe bolj vesel, kakor ravno očetje naših „ravnopravnih“ sodnikov. Odgovorili so ministerstvu vsi, da je slovensko uradovanje neizvedljivo, da zahteva ljudstvo samo le nemščino, ter naj se s tem odloži vsaj za 10 let.

Recimo pa, da so sodili ti faktorji o tedanji, res še ne povsem razviti slovenščini, nepristran-

sko, kaj pa je z desetletnim obrokom, iz katerega je sedaj pet križev? Stavimo pa vso avtoriteto naših sodišč, da bi na enako ministersko razpolago odgovorilo 99% naših merodajnih faktorjev pri sodiščih z enako, ako ne hujšo sodbo, ter bi porinili obrok za uradno sposobnost slovenščine najmanj v drugo polovico dvajsetega stoletja. Enako postopanje vlade potom sodišč do slovenskega noroda pa je v jako pohlevnem nazivanju še vedno — zasmehovanje, preziranje! Ravno vsled enakih vladnih odredb, v kojih se je vsikdar dalo uradniku čitati skrivni namigljaj, češ, ukaz je zunanja oblika, jedro in smer pa si določite sami po lastni vesti, vsled enake vladne dvoumnosti pokvarilo se je še ono justično osobje, koje je bilo sicer vajeno ministerske ukaze spolnjevati vestno po besedilu, ne po tajnih njih migljajih. Sodni činitelji bili so v pravi zadregi, ako je enkrat izišla resna naredba v tem smislu; smatrali so jo rajši kot šalo „od zgoraj“ ter jo — prezrli. Vlada je izdala n. pr. ukaz leta 1849, da se je vsem uradnikom brez obotavljanja priučiti deželne jezika, ker bo isti v kratkem edino poslovni jezik pri sodiščih. Najvišji ukaz pa je bil tedajnim neslovanskim sodnikom „nedolžna šala“ ter so šli molče preko njega. Danes po 50 letih znal bi imeti enak ukaz drugačne učinke: naše uradništvo besnelo bi ter se penilo, klicalo Votana in Bismarcka na pomoč ter gotovo rajše odšlo v nov zavod v Celovec, nego se pokorilo vladni zahtevi.

Take so bile slovenske zahteve glede uradnega jezika pred 50 leti, s takimi ukazi je prenesla vlada naše zahteve podrejenim oblastim, tako kakor smo slišali, so se iste izpolnjevale ter se še izpolnjujejo danes, a pridobitve občutimo sami!

Baš isto je bilo glede uvedbe slovenščine v javne šole. Istega leta izišel je ukaz vlade, da

LISTEK.

Koncert pevskega društva v Celji.

Velikansk korak naprej je storilo „Pevsko društvo v Celji“ v svojem društvenem razvoju: priredilo je koncert. Od razpotja je krenilo na boljše, da, na najlepšo pot. Ako je namen raznim vrtnim veselicam, družbinskim, zabavnim večerom itd., da občinstvo zabavajo, tedaj je koncertu glavni namen, da izobrazuje. Izobraževati ima sodelovalce same; izobraževati pa mora tudi občinstvo. Človek v glasbi neizobražen najde svoje zadovoljstvo v prikupni melodiji, ki „mu gre v ušesa“. Pri količkaj resni skladbi, ktero je zložil umetnik, ktera prekipeva duhovitih mislij, pa se tak poslušalec dolgočasi. On ne vpraša, zakaj je skladatelj ta stavek tako in tako zložil, a ne drugače; on ne preiskuje, da pravi umetnik skuša vsaki besedi, vsaki misli dati svoj pomen, in čem večji je umetnik, tem lepše, tembolj izrazovito nam podaja pesnikove ideje v tonih. Vse to, kar glasbi le nekoliko večji poslušalec posluša z vzdržajočo sapo, da pozabi na vse drugo okrog sebe, to pusti onega čisto hladnega.

Koncertu je tedaj namen, da vzbudi v poslušalcu čut do prave umetnosti, da se revni zemljan divi velikemu geniju, kterega ideje naj v njegovih proizvodih skuša umevati. Da je to del vseobče prosvete, je umevno; da pa mora narod, ki hoče z inimi narodi tekmovati v kulturnem boju, ali ki se sploh hoče povspeti do gotove stopinje v prosveti, tudi imenovani del prosvete vzeti v svojo posest, je istotako jasno.

„Pevsko društvo“ je pokazalo s prireditvijo svojega prvega koncerta, da si je svesto svoje prave naloge. Vsa čast vsem sodelovateljem koncerta, ki je kot prvi poskus v umetniškem oziru popolnoma vzpel.

Pièce de résistance lepemu večeru je bil naš mili gost gospica Bronislava Wolska. Odkritosrčno moramo priznati, da je gospica Wolska popolnoma opravičila glas, ki je prišel do nas pred njenim nastopom, da, nadkrilila je naše najboljše nade. Ako naj ocenjujemo to umetnico, povdarjati moramo njen polnodoneči, visoki mezzo-sopran. Simpatični glas se je po prvih taktih prikupil občinstvu. Modulira tako fino in čisto, da je veselje poslušati njene trilčke in mordente, ktere prinaša bolj počasi in bolj zaegnjeno, kakor smo jih sicer navajeni slišati, kateri pa ravno v tem pridobijo na svoji lepoti. To se je sôsebeno kazalo v Alabiewejem „Solovj“,

kjer nam skladatelj predstavlja sanjavo nočno petje slavčeve. Krasne pianissime z glavnimi toni prednaša umetnica z neko lahkoto, ki imponuje poslušalcu. Sploh moramo povdarjati izborna šola gospice Wolske. Le tako je umevno, da preide preko najtežavnejše kolorature brez najmanjše sile, brez najmanjšega napora. Glas njen je tehnično dovršeno izobražen in odveč bi bilo, ako bi še posebej naglašali čisto intonacijo in izrazito vokalizacijo.

Da pa zamoremo pevca imenovati umetnika — in to storimo v tem slučaju — treba je, da isti ideje pesnikove in skladateljeve nosi do naše duše. To pa stori gospica Wolska v polni meri. Splošno izobražena kakor je, prouči svoja avtorja do duše in prepričani smo, da ista, ako slušata proizvajati svoje delo, morata vzklikniti: „ta naju umeje!“

Na svoj vzpored je dela gospica Wolska slovansko pesem, kakor se ista odlikuje po različnem značaju slovanskih rodov. Vsi ti različni značaji so našli v njej svojega mojstra. Krepki ritmus v prvem delu slovaške narodne pesmi je zadela s povdarkom, da se je poslušalec nehote zamislil na plesišče vasi v Tatri. Ta ritmus je pristno slovansk, z ostalo slovansko prosveto vzprejeli so ga Madjari in dandanes velja kakor značaj madjarskih „csardasov“. Milo-otožno je

je v vse javne šole po Slovenskem takoj uvesti poduk izključno v materinščini — ako se ne stavijo temu „nepremagljive ovire“. Za take ovire pa so vladi takoj priskrbele najvišje šolske oblasti dol do zadnjega nemško mislečega učitelja, češ, nemški poduk je prestara navada in ljudstvo bi ga hudo pogrešalo. Vlada je seveda take „tehtne ovire“ primerno vpoštevala — danes še po nekod, n. pr. na Koroškem, bolj nego pred 50 leti.

Kdo je tedaj zakrivil, da je zrasel našim sodnim, šolskim in drugim oblastim tolik greben, pred katerim se trese vlada sama? Vlada sama s svojimi, slovensko narodnost zasmehovalnimi ukazi, v katerih je bilo mesto uglednega, strogega povelja, le nebroj „ako je potrebno, ako se da izvesti, ako ni nepremagljivih ovir“ itd. itd. Ti podrejeni činitelji bili so, ter so deloma še ustave voditelji, oziroma kršitelji, katerih največje pridobitve za nemštvo je vsekakor tudi to, da so znali vsako iskrico vlade za ravnopravnost Slovencev samovoljno zatreti, ali jo k večjemu prilagoditi nemški, že itak oholo gospodujoči narodnosti. Za nas Slovence je že itak „protežiranje“, ako se naše zahteve kje zapišejo — izvedljivosti naših teženj pa stojijo nasproti „nepremagljive ovire“ t. j. nemški birokratizem nemška sebičnost in oholost, njih domišljavost o svoji „večvrednosti“, Bismarck-Wolfov pruski duh in zapostavljenost vsega avstrijskega za — nemštvo.

Nekaj „o manj vrednih“ narodih.

V novejšem času slišimo in čitamo pogosto posebno mi Slovenci, kako nas rači oholi Nemeč imenovati manj vredno, inferijorno pleme, narod hlapcev. Občutimo pa tudi dejanski, da se ravna z nami, kakor z navadnimi hlapci, ki niso vredni, da bi jedli z „gospodo“ Nemci pri isti mizi. Kaj pa je prav za prav „manj vredni“ narod? Na kakšno stališče naj se postavi sodnik, ki hoče soditi o vrednosti naroda? Naj li presoja narod samo iz političkega stališča, ali pa se mu je ozirati tudi na gospodarske razmere in upoštevati duševno stanje dotičnega naroda? Brez dvoma ne sme biti pristranski in zato krivičen, temveč njegova sodba boji nekak znesek, katerega dobi iz vseh činiteljev, ki sodelujejo v dotičnem narodu.

Če govorimo o političkih težnjah kakega naroda, tedaj jih presojamo v obče po njih koristi ali škodi, katero povzročajo te težnje lastnemu narodu, narodu presojevalca. Kakor je tako presojevanje razumljivo, vendar je napačno; ker taka sodba izvira iz one samopridnosti in onega samoljubja, ki je lastno posamezniku kakor celemu narodu, in je tedaj krivična. Iz lastnega stališča toraj ne gre sodbo sklepati, ampak postaviti se je na stališče dotičnega naroda in se

vprašati, bi li dotični v istem položaju ravno tako delal. Če je temu tako, potem se ne sme obsojati narodovih teženj, in najsi so naperjena zoper koristi sodnika in njegovega naroda. Tu mora odločiti borba; nikakor pa se ne sme odrekati nasprotniku spoštovanja ali ga celo s takimi sredstvi pobijati, po katerih bi se moglo reči, nasproten nam narod jih je zaslužil, ker je manj vreden.

Trditi, da je nasproten narod, n. pr. slovenski, v tem smislu manj vreden, ker je iz slabše tvarine kakor Nemci, je ostudno in protikrščansko. Slovenci stojimo baje na nižji stopinji omike, pa če stojimo, ne iz lastne krivde. Kajti gledé na duševne zmožnosti ne stojimo Slovenci nikakor ne za Nemci ali drugimi kulturnimi narodi. Gotovo so narodi, ki so v duševnem oziru daleč za današnjimi prosvitljenimi narodi in v tem smislu torej manj vredni; o Slovincih pa tega ne more pameten človek trditi. Če primerjamo našega slovenskega kmeta z nemškim Miheljnem, vidimo v obče velikansko razliko med njima in ni nam treba Slovenec biti, pa se vendar odločimo za Slovence.

Sme se li kak narod gospodarski zatirati, ker je nesposoben odločevati samostojno o svoji usodi, ker je manj vreden? Poglejmo zopet Slovence, ali so res ustvarjeni samo zato, da hlapčujejo Nemcem in Italijanom, ali pa imajo pravico do narodnega obstoja in samostojne določbe. Vsak večji narod, katerega veže isti jezik, ima to pravico. Če temu pritrdimo, sledi iz tega, da nima noben narod pravice družega v njegovem narodnem obstoju zatirati, če je le tolik, da zamore tvoriti samostalno narodno jednoto. Kedaj pa je narod tolik? Morejo li obstati Slovenci kot samostalna jednota ali ne? Odgovor je ta, da morajo biti toliki, da so zmožni tudi v socialnem in gospodarskem oziru samostojni biti. Dežela mora biti torej tako velika in taka, da živi zemlja ljudstvo ali pa, da je obrt tako razvita, da nadomešča pomanjkajoče potrebščine. Vse to najdemo pri Slovincih; mi moremo tedaj kot taki samostojno obstajati, čeravno bi pri današnjih političkih razmerah in vsled naše v primeri z drugimi narodi še slabo razvite obrti in tuje konkurence se le težko vzdrževali. Da pa zamoremo v okviru naše države zahtevati, da se nam zagotovi naš naroden obstoj in se nam podeli v obliki združene Slovenije gotova samostalnost, te pravice nam ne more ne le nihče odrekati, ampak vsak pravičen inorodec mora na to nastojati, ker je že npravno k temu prisiljen.

Dokler pa bodo pri nas Nemci, Mažari ali celo Italijani zatirali v večja ali manjša plemena razdeljene Slovence in se posluževali v krivičnem boju zoper slovanstvo dosedajnih nasilnih in ostudnih sredstev, ne odložimo tudi Slovani nam vsiljenega orožja v obrambo naših svetih pravic, in ne bomo mirovali, dokler ne dosežemo, kar nam gre že po zdravi pameti.

Na nas je torej, da pokažemo svetu, da smo in se čutimo istovredne z drugimi narodi, in da nočemo v nobenem oziru hlapčevati tujcem, ne v političkem, kjer smo tako zreli, da zamoremo samostojno nastopati; ne v gospodarskem, ker naša dežela in naše roke proizvajajo nam dovolj vsakdanjih potrebščin; ne v plemenskem, ker tudi po naših žilah teče prava kri, in slednjič tudi ne v duševnem, kajti že prosti Slovan stoji na dosti višji stopinji, kakor bratje Nemci, Mažari ali pa Italijani.

Celjske novice.

(Velikodušna ustanova.) Upravni odbor „Južnoštajerske hranilnice v Celju“ je pri seji dne 15. t. m. na predlog g. dr. Ivana Dečka enoglasno sklenil iz čistega dobička prihodnjih let ustanoviti zaklad 15 000 gld., katerega obresti bodo dajale tri štipendije za dijake iz okrajev, kateri so ustanovili „Južnoštajersko hranilnico“ (Gornjigrad, Šoštanj, Šmarje, Sevnica in Vransko) pod imenom „cesarja Franca Jožefa I. jubilejske štipendije“.

(Za „Spodnještajerski jubilejski zaklad“) vplačala je slavna okrajna hranilnica v Slov. Gradci 40 kron ter sklenila zanaprej plačevati v ta fond na leto po 40 kron. — Nadalje je vplačal slavni trg Št. Jurij na južni železnici kot prvo polovico 100 kron.

(Učiteljsko društvo za celjski in laški okraj) je zborovalo dne 3. aprila t. l. Ker je bil g. Gradišnik vsled družinskih razmer odsoten, prevzel je predsedništvo g. Šmorancer ter vse navzoče (30) pozdravil pristrčno. Ta pot sta nas tudi počastili dve vrli narodni gospodični učiteljici iz konjiškega okraja; živel konjiški okraj! V pozdravu spominjal se je g. Šmorancer nepozabnega tovariša g. Gašper Vrečarja, kojega je tekom leta pobrala nevsmljena smrt iz naše sredine. Bil je izvrsten učitelj in vzoren tovariš, bil je veren član od začetka društva, torej jeden izmed najstarejših udov. Nikdar se ni bal dolge poti, truda in troškov, kadar je bilo treba k zborovanju društva. — Posnemajmo ga! — Spoštovanje do rajnega tovariša skazali smo pričujoči s tem, da smo ginjeni vstan raz sedezev. Z veseljem konstatujemo, da je naše društvo pridobilo zopet jednega podpornega uda. Pristopil je namreč v naše kolo g. Ante Beg, odgov. urednik „Domovine“. Bog živi vrle prijatelje slovenskega učiteljstva! Društvu je došlo nad dvajset dopisov od bratskih slov. društev gledé postopanja napram štaj. „Lehrerbundū“. Poziv gosp. Horvateka v Gusswerku gledé učiteljskega shoda v Celji se vzame naznanje. V Celji ne more nastopiti g. Horvatek kot glavni govornik, ker ni več slovenskega jezika (kar se razume samo ob sebi). Ako se bode ta shod vršil, bilo bi umestno, da se ga vdeležijo tudi naši poslanci, da se prepričajo o naših težnjah in zahtevah, mi pa spoznamo njih nagnenje in voljo napram zboljšanju

pela gospica Wolska malorusko narodno pesem. Saj so pa tudi krasne te maloruske dumke, katerih ima maloruski narod na tisoče, in ktere pevajo slepci ob spremljevanju svojih goslij, da se hranijo, od roda do roda.

Prelepa je tudi skladba Moniuszkova „Polna rózyczka“. Moniuszko in Schubert oba sta si izbrala isto snov, nemško pesen „Das Haidenröslein“. Vsaki je obdelal snov po svoje, a oba skupaj tako lepo, da poslušalec nobeni ne bi mogel dati prednosti pred drugo. To moreta storiti le prava umetnika! Gospici Wolski se je videlo, da s posebno ljubeznijo do skladateljarojaka izpolnjuje svojo vlogo.

Svetovnoznan „Krasni sarafan“ ter Zajčevo pesem „Lastavicam“ mogli bi staviti glede učinka na isto stopinjo. Da ta učinek pri proizvajalki gospici Wolski ni izostal, ampak je prišel v najvišji meri do veljave, je naravno!

Tudi slovenski pesmi je gospica Wolska dala svoj obolus. V Gerbičevi „Želel bi, da bil bi ptica . . .“ nam je zlasti ugajal hitri tempo začetkom pesmi. Posnemala je s tem ptičji polet. Istega skladatelja pesem „Pri zibel“ je priznana lepa. Saj jo je morala gospica Wolska po drugod v koncertnih dvoranah vedno ponavljati in nemšk pesnik je bil tako oduševljen, da je prestavil besede te pesmi.

Občinstvo je vzprejelo gospico Wolsko ob nje nastopu s šumnim ploskanjem. Odobravanje pa se je stopnjevalo po vsaki pesmi. Koncem druge serije ji je bil izročen krasen šopek s travki, kateri je darovalo v znak priznanja in hvaležnosti „Pevsko društvo“.

Diskretno spremljevalko na klavirju je imela gospica Wolska v gospej Debelakovi, ki je iz posebne naklonjenosti društvu vzprejela to nalogo. Tudi njej je „Pevsko društvo“ v zahvalo darovalo lep šopek.

Prijetna in častna dolžnost nam je, da preidemo sedaj na drugo posebnost zadnjega koncerta: mešani pevski zbor. Lep venec dam, gospé in gospic, je očarovalo naš pogled, ko se je dvignil zastor in kakor glas ene duše začul se je burni pozdrav po dvorani. Štiri cvetke z našega narodnega petja si je izvolil mešani zbor, da občinstvu pokaže, koliko je napredoval v kratki, komaj dvemesečni dobi svojega obstanka. Upravičeno je bilo občudovanje, katero je občinstvo izkazalo prednašanju narodnih po Hubadu harmonizovanih narodnih pesnij:

Pohvaliti moramo lepo izrazovito izgovarjanje, da se je vsaka besedica umela ter splošno fino prednašanje. G. pevovodja dr. Ravnihar se je menda ravnal čisto po intendencijah harmoniza-

torja g. Hubada. Z isto skrbno ljubeznijo, kakor je g. Hubad uvel te pesmi v našo glasbeno književnost tako jih je pel novi mešani zbor.

Čvrsti sveži soprani ter polnodoneči alti so bili v lepem soglasju z mnogobrojnim možkim zborom. Bog daj, da bi novi zbor ne bil kakor čez noč vzrasla goba, temveč, da bi se krepil, da bi procvital v slavo Slovencev v Celji.

Moški zbor je s priznano natančnostjo in gotovostjo zapel Juvančevega „Pastirja“ ter ga je moral celo ponavljati. Kot solista pa sta se v tej pesmi odlikovala g. dr. Karlovšek (tenor) in g. Zor (bariton)

Po dolgem presledku je na našem odru zopet nastopil tamburaški zbor „Celjskega Sokola“. Kako se je to glasbeno orodje omililo Slovincem, pokazal je tudi ta večer. Občinstvo se ni moglo naslušati „sitnim glasom tamburice“. Dvoje najlepših pesmij slovenskih „Mrak“ in „Tam za goro“, kateri je g. dr. Schwab krasno priredil kot tamburaška zbor, nam je zavrival zbor. Sviranje je bilo jako precizno in ubrano in vse priznanje gre spretnemu vodji gosp. dru. Šukljeju, ki je ti pesmi tako skrbno naučil.

našega žalostnega gmotnega stanja. — Gospod Praprotnik je izstopil kot odbornik iz „Lehrerbunda“; kot delegatje k zborovanju 7. aprila sklenejo se odposlati v Gradec gg. Schmorancer, Gradišnik, Krajnc in Gnus; gg. Petriček in Čulek pa kot namestnika. — Jako zanimivo bilo je podavanje g. Josip Brinarja „Iz šolske prakse“: „Ali je dolžnost šolskega voditelja, vposlati popravek, če se učiteljstvo njegove šole napada javno in po krivici v političnih listih?“ Da, ima moralno dolžnost, potegniti se za čast podrejenega mu učiteljstva; ako pa tega ne stori, ni vreden imena „kolega“. — Ker proti konci zborovanja nismo bili več sklepčni (kar nikakor ni častno za tovariše, ki ne morejo do konca vstrajati) pooblasti se odbor, da skliče za mesec maj zborovanje ali pa izlet. V nadi, da se bodo gg. tovariši prihodnjic odzvali stanovske dolžnosti v obilnejšem številu, beleži se s srčnim „Na svidenje“ udani tajnik.

(Učiteljsko društvo za celjski in laški okraj) ima svoje redno zborovanje dne 8. maja t. l. ob pol 11. uri v deški okoliški šoli v Celji z naslednjim vzporedom: 1. Petje. 2. Zapisnik. 3. Društvene reči. 4. Zadnjič izostalo podavanje g. Supaneka. 5. Iz šolske prakse. 6. Nasveti. K obilni vdeležbi vabi najvljudneje odbor. Gostje dobro došli!

(Vojaki iz Krete vrnil) so se dne 18. t. m. ob 10. uri zjutraj z vlakom v naše mesto. Bili so pa to seveda le odpustniki in rezervisti, ker vsi aktivno službujoči ostali so v Pulju. Vendar je bilo teh precej nad 200 mož, ki so, dasi ogorili, vendar povsem čili in veseli korakali skozi mesto, v nadi, da so dočakali po raznih težavah zopet čas, da odložijo orožje in vojaško suknjo. K sprejemu zbralo se je na kolodvoru častništvo tukajšnje garnizije ter mnogo radovednežev, a kar je najbolj čudno, tudi mestni svet poslal je svojega zastopnika ter — godbo. Tudi pogostila jih je baje na svoje stroške občina v vojašnici. Radujemo se nad tem patriotičnem čuvstvom, hvaležno odobrujemo celjsko gostoljubnost, ko bi nas ne plašila slutnja, da se ni to zgodilo brez vsakega sebičnega namena. Do tega pomisleka navaja nas pa dejstvo, kako prikrito ruvajoče nastopajo gotovi sloji, ki pa so ta dan navdušeno capljali za „krečanskimi“ vojaki, napram našim vojakom ravnoistega polka pri nas doma. Trudne vojake za časa vojaških vaj izganjali so iz kavarn in gostiln, ako so govorili med saboj ali prepevali slovenski, še več, zgražali so se nad slovenskim petjem v vojašnici sami, ter dosegli s svojim vohunstvom in denuncijanstvom, da se je vojakom prepovedalo peti slovensko tudi — v vojašnici! Nemoremo si tedaj kaj, da ne bi dvomili, ni li bila vsa ta prisrčnost in gostoljubnost oni dan napram vojakom ravno istega polka in iste narodnosti zgolj svetohlinstvo, da bodo zamogli pisariti: oni bataljon vsestransko hvalje-

nih in proslavljenih avstrijskih vojakov iz Krete je celjsko vojaštvo, in mi smo vračajoče naše sinove tako in tako ljubeznjivo sprejeli in pogostili! — In svet bo verjel.

(Kdor ne pozna konkurza,) temu nudi baš sedaj celjsko mesto, oziroma olepševalni odsek istega, jako ugodno priliko. Razpisana je namreč v najem znana gostilna „Waldhaus“, ki trpi od svojega obstoja na nevarnem „protinu“ tako, da se ni dosedaj nobeden mogel vzdržati v zakupu, temveč je hvalil božjo previdnost, če je odnesel zdrave kosti in kup — nerešenih računov. Da se v tej gozdni bajti potika zli duh, ki pa ne prinaša, temveč — denar odnaša, je v bližini že preveč znano, zato je omenjeni odsek poslal ponudbo v najem graškim listom. In kako vablivo se razkladajo vse ugodnosti in pravice, ki so v zvezi z gostilno: gozdna tišina in hlad, razgled na Savinjo in na mimogredoče, ki hodijo k „Seidlstudencu“ — vodo pit! Pri gostilni je dvojno kegljišče — tedaj posebno pripravno za oženjence, — k verandi vodijo dvojne stopnice, a gostilna ima dvojna si nasprotna vrata, kar iz praktičnih izkustev ni tolike važnosti za goste, pač pa za gostilničarja-najemnika, da reši v slučaju, kakršen je doletel lanskega, vsaj osebno prostost.

(Osnovni občni zbor „Delavskega društva v Celji“) vrši se v nedeljo, dne 24. t. m. ob 3. uri popoldne v „Narodnem domu“ v Celji. Somišljeniki udeležite se v mnogobrojnem številu.

Poštne zadeve.

Slovinci, na branik za svoj jezik in narodnost!

Pišite naslove na pismih jedino le v slovenščini!

Pokvarjena imena krajev na brezštevilnih pismih kažejo, da mnogi naši ljudje niti pojma nimajo o enakopravnosti slovenskega jezika. Vsi naši delavci po tovarnah pišejo domov pisma s popolnoma pokvarjenimi imeni krajev. Najrajše jih zasučejo po nemško, misleč, da je to boljše, da pismo tem prej in bolj gotovo v svoj namenjeni kraj pride, toda ravno narobe je. Ker so ime kraja po nemško nepravilno, nepopolno ali celo narobe napisali, dajejo s tem poštnim urdom pri izbiranju pisem več posla, kajti poštarji še morajo vsak naslov posebej dobro pogledati in iz zmešnjave najti pravo ime naslovljenega kraja, n. pr.

Na her

Brtlmejs Besgouschegg, Holcmajster
in

sv. Jedert, tiefer

Glejte ta spakedrani naslov in še posebej to nemščino, ki diši po pravi norosti. Norci v Feldhofu pri Gradcu bi ne mogli bolj neumnih naslovov pisati, kakor je ta in takih spak najdeš po naših poštah vse polno, da se jim moraš smejači. Takšen spakedrani nemški naslov ni samo v sramoto tistemu, ki ga je pisal, temveč

tudi tistemu, kateremu je pismo namenjeno; kajti vsakdo se čuti neprijetno zadetega, če vidi na pismu svoje ime in ime svojega bivališča spakedrano napisano, povrh tega ga še je tudi sram, da je v pismini zvezi s tako neolikano prismodo. Pišimo torej vedno vse naslove v svoji mili slovenščini, katere smo vajeni od zibel, glejte kako lepo se ta spakedrani naslov v slovenščini glasi:

Naj prejme spoštovani gospodar

Jernej Bezgovšek, drvar

pri Sv. Jedrti. Pošta: Laški trg.

Da zamore poštni urad pismo v pravi določeni kraj poslati, napiši vedno na koncu ime zadnje pošte in sicer le v slovenskem jeziku. Žalibog, da tudi mnogi naši občinski uradi, krajni šolski sveti, farni uradi, trgovci, da celo odvetniki in drugi, ki slovensko uradujejo in dopisujejo, dostavijo na koncu še ime pošte v nemškem jeziku, kakor da bi slovensko ime pošte ne imelo nobene vrednosti in veljave. Tudi tu je naš jezik jednakopraven z nemškim. Uradniki po poštah in v železniški ambulanci morajo po naših krajih vedeti ime vsake pošte tudi v slovenskem jeziku. Ako bomo nadaljevali brezpametno svojo nemškutarenje, tedaj bode kmalu c. kr. poštno in brzojavno ravnateljstvo v Gradcu se sklicevalo, da ni treba poštnim uradnikom znati poštnih imen v slovenskem jeziku, ker se večina Slovencev poslužuje nemških imen. Ako hočemo svojemu jeziku dati potrebne veljave, začnimo najprej pri sebi, potem jo zahtevajmo v uradih itd. Dosedanje naše jezikovne pogoške lahko našo rodoljubno in delavno učiteljstvo odpravi s tem, da razlaga v šoli lepoto in veljavo našega jezika ter mladini pri poduku o pisanju pisem razloži, da se naj naslovi na pismih pišejo vedno le v slovenskem jeziku in da se le pri tistih poštah dostavi nemško ime, katere se nahajajo med tridimi Nemci. Ako se bode tako postopalo, tedaj dobimo v prihodnosti naraščaj, bi bode ljubil svoj jezik tudi v vseh poštnih zadevah. „Jezik očistite peg, opilite gladko mu rujo!“ Pišimo torej naslove na pismih v pravilnej in gladkej slovenščini!

(C kr. poštni urad v Štoreh) nasprotuje enakopravnosti našega jezika. Hoteč dne 4. mal. travna iz Teharjev naznaniti svojim prijateljem v Trst, Ljubljano, Gradec in Dunaj sijajno volilno zmago Teharčanov, so mi iz bližnjega c. kr. poštne urada v Štoreh priskrbeli več „Korrespondenzkart“, „dop snic“ pa nisem mogel dobiti, ker jih ta urad — nima! Pošljem po zalepke in nekaj nakaznic, a mesto njih dobim „Kartenbrief“ „Postanweisung“. To je torej enakopravnost našega jezika! Slovenskih napisov na tej pošti ni, slovenskega pečata tudi ne! „Sijajna zmaga, sijajna zmaga!“ se je klicalo po teharških cestah in hišah, a raz slemena lepega šolskega poslopja, v katerem se nahaja občinski urad, je vihrala lepa trobojnica! Zmaga vaša in

Lipa.

(Prilika. — Spisal Zoran.)

V nekem gozdu je rastle majhna lipa. Drevesa so jo črtala in jo hotela zadušiti; posebno troje dreves, med temi tudi mogočni hrast, jo je sovražilo iz dna srca in jo hotelo uničiti. Spenjala so v zraku svoje mogočne veje v njen vrh in nad njega, ji zavzemala tako prostor in zapirala pot blagodejnim solničnim žarkom in dežju do nje; v zemlji pa so stegala svoje korenine pod njo in med njene koreninice, in ji tako kradla potrebni živež.

Oslabela je uboga lipa, in ni upala si več opomoči. V tej veliki sili se je obrnila do Njega, ki jo je zasadil, in rekla:

„Mogočni, glej mojo revo! Ali si me zato zasadil, in mi dal rasti, da naj sedaj poginem? Ali nisi tudi meni določil, da se naj razvijem, cvetem in obrodim sad, kakor si določil to mojim sosedinjam, drugim drevesom? Ali naj nikoli ne dosežem tega svojega smotra? Bože mili, pomagaj mi, in ne daj, da bi zlobnost ugonobila, kar je Tvoja modra roka zasadila!“

Bog je slišal njene zdihljaje in uslišal njeno prošnjo. Dal ji je vzrasti marsikatero grčo, močno vejo in krepko korenino, ki so jo varovale zlobnih sosedinj.

Polagoma so pešale te in ginevale. Iznad njih podrtin pa se je dvignila lipa, in se razvila v mogočno drevo. Njeni, prej tako močni sovražniki so ležali strti pod njo; ona pa je zmagonosno razprostirala svoje košate veje čez nje.

Prišla je njena cvetna doba. Bila je v cvetju kot nevesta krasna in veličastna. Dišava njenega cvetja se je razširjala daleč, daleč na okrog; daleč na okoli je srkala vsa narava prijeten nje vonj, in ptice neba so priletele in se veselile nje krasote.

Obrodila je obilen sad, in Bog je dopadljivo zrl na njo, in ni mu bilo žal, da jo je rešil tedaj rokam njenih sovražnikov.

Tako tudi ti, ljubi slovenski narod, ne obupaj, če te hočejo ugonobiti tvoji sovražniki! Zaupaj v Boga, ki ti je dal rasti do sedaj, in dal ti bode vzrasti marsikatero grčo, močno vejo in krepko korenino, namreč obudil in dal ti bode navdušene, blage in neustrašljive boritelje, ki te bodo branili sovražnih napadov; in tudi tebi pride krasna cvetna doba — doba zlate svoje bode, prave prosvete!

† Jan Pospišil.

Ni ga več med nami, njega, ki je tako rad živel med veselimi pastorki usode, med zatiranimi Slovenci.

Pri severnih naših bratih, na Češkem, tekla mu je zibeljka, češka mati učila ga je češki govoriti in mu pela češke pesmi, češka mati vcepila mu je v srce ljubezen do češke zemlje.

Usoda prinesla ga je k nam. Zaljubljen se je v slovensko zemljo, ljubil jo zvesto do zadnjega vzdihleja.

Kakor pravi pionir slovanstva, žrtvoval se je za našo domovino, — njej je posvetil svoje čile moči, delal je za njo ter stal v boju za njo, kakor skala.

Čutil se je srečnega pri nas z nami, z nami se je radoval, z nami pel je naše slovenske pesmi.

Le če je čul: „Kde dumov moj?“ zarosilo mu je oko, polastila se ga je domotožnost — češko srce hotelo bi nazaj tje gori med Libušin rod.

Značaj jasen ko kristal — a mehki — bil je vzor pravega slovanskega moža in očeta.

Ni se oziral po tujkah, rodoljubna Čehinja bila mu je soproga; ni tedaj čudo, da so njegovi otroci — sama nežna bitja — vzgojeni v narodnem duhu.

Ni ga več!

Vlegel se je k večnemu počitku — naša slovenska zemlja krije njegovo telo.

Bodi mu lahka, zemlja slovenska!

vaša trobojnica, naj pridobi slovenskemu jeziku v vašem poštne uradu postavno veljavo in enakopravnost! Občinski urad na Teharjih, v Št. Lovrencu pod Prožinom se javno pozivata, oskrbeti potom trgovskega ministerstva slovenski poštni pečat, slovenske tiskovine, vrednotnice itd. ter slovenski napis na c. kr. poštne uradu v Štoreh. Še .le potem bodo imeli klici: „Sijajna zmaga!“ svoj resnični namen.

Spodnje-štajerske novice.

(Duhovniške premembe.) Umrli je v Hajdinju pri Ptujju dne 10. t. m. vpokojeni kapelan č. g. Anton Drozg, star 60 let. V začasni pokoj z bok bolezni stopila sta čč. gg. kapelana Gašpar Kačičnik v Žetalah in Fran Horvat v Šmarju pri Jelšah. — Provizor pri Sv. Križu pri Mariboru postal je č. g. Franc Kocpek, kapelan pri Sv. Barbari v Halozah. — Premeščeni so čč. gg. kapelani; Viktor Weixler iz Selnice ob Dravi k Sv. Barbari v Halozah, Josip Erker iz Griž v Selnico, Josip Krohne iz Slivnice pri Celju v Šmarje, Fran Gosak od Sv. Vida pri Šmarju v Žreče in Fran Šaloven iz Žreč v Žetale.

(Odlikovanje) Ravnatelj ljudske šole v Slov. Gradcu, g. Josipu Barletu podelil je cesar zlat križ za zasluge.

(Imenovanje in odlikovanje.) Obema častnikoma 87. peš polka, ki sta bivala z našim bataljonom na Kreti, podeljeni so zaslužni redi, in sicer je odlikovan polkovnik Lev Guzek z redom železne krone tretje vrste, a stotnik Angelo vitez Jedina z vojaškim zaslužnim križcem — Cesar je podelil dostojanstvo tajnega svetnika pravosodnemu ministru Ruberju in naučnemu ministru grofu Bylandt-Rheidtu.

(Častnim občanom) izvolila je občina Činžat in občina Kumen na Pohorji blag. gospoda nadučitelja Fran Praprotnika v Mozirji. To izredno čast podelili sta ti dve občini gosp. Fran Praprotniku kot nepozabnemu dobrotniku teh občin posebno na šolskem polju, pa tudi kot izbornemu buditelju sadjereje in kmetijstva. Krasni diplomati izdelala je tiskarna gospoda Dragotina Hribarja v Celji.

(Potres) Preteklo nedeljo ponoči čutil se je povsem Spodnjem Štajarskem lahen potres.

(Dražbe lovskih pravic) vršijo se za te le občine, kakor sledi: Dne 13. junija 1898 ob 10. uri predpoldnem v občinski pisarni na Vranskem za občine: 1. Vransko; 2. Braslovče; 3. Sv. Jurij ob Tab.; 4. Gomilsko; 5. Polzela; 6. Sv. Jeronim; 7. Marija Reka. — Dne 20. junija ob pol 11 uri predpoldnem v pisarni okrajnega zastopa v Konjicah za občine: 1. Okoško; 2. Tolsti vrh; 3. Sv. Duh; 4. Konjice trg; 5. Okolica konjiška; 6. Kozjak; 7. Kot; 8. Sv. Kunigunda; 9. Zgornje Laže; 10. Oplotnica; 11. Paka; 12. Padeski vrh; 13. Zbelovška gora; 14. Zreče; 15. Žiče; 16. Skomarje; 17. Tepanje; 18. Spodnji Dolič; 19. Spodnje Grušovje; 20. Vrbovlje; 21. Vitanje; 22. Brezovica; 23. Bezina; 24. Brezje. — Dne 16. junija ob 9. uri predpoldnem v občinski pisarni v Šmarju za občine: 1. Sv. Hema; 2. Lemberg; 3. Šmarje trg; 4. Šmarska okolica; 5. Nezbiš; 6. Sv. Peter na med. sel.; 7. Ponikva; 8. Roginska gorica; 9. Slivnica; 10. Sv. Štefan; 11. Sladka gora; 12. Žusem; 13. Tinsko; 14. Sv. Vid. — Dne 14. junija ob 9. uri predpoldnem v občinski pisarni v Gornjem gradu za občine: 1. Ljubno; 2. Luče; 3. Nova štifta; 4. Gornjigrad; 5. Mozirje; 6. Solčava; 7. Bočna. — Dne 23. junija ob pol 11. uri predpoldnem v občinski pisarni na Laškem za občine: 1. Sv. Krištof; 2. Dol; 3. Jurklošter; 4. Loka izvzemši davčno občino Veliko Širje; 5. davčna občina Veliko Širje; 6. Marija Gradec; 7. Sv. Rupert; 8. Trbovlje; 8. Laško. — Vsak dražilec mora še pred začetim draženjem položiti varščino v visokosti 10 odstotkov izklicne cene (zadnje zakupnine). Vsak lovski zakupnik mora takoj, ko je izdražil lovsko pravico, plačati dveletno zakupnino, ktere jedna polovica bo služila v kavcijo, druga pa bo zakupnina za prvo leto. Zakupninski pogoji se morejo ob uradnih dnevih pri c. kr. okr. glavarstvu celjskem vpogledati.

(Popravek.) Slavno uredništvo „Domovine“ v Celji. Na podlagi § 19 tiskovne postave od dne 17. listopada leta 1862., prosimo Vas, da objavite sledeči popravek na notico „Iz Savinjske doline“.

Ni res, da je meščanska pivovarna v Plzni največja sovražnica Slovanov; ni res; da daje od vsakega med Slovence prodanega sodčka piva gotovo svoto društvu „Südmark“, katerega namen je, izpoditi Slovence iz rodne zemlje. Meščanska pivovarna v Plzni ni sovražna Slovanom, niti nima zveze z društvom „Südmark“. NB. Radi objavimo ta popravek, ker je v listu pripetila se res velika pomota, da se je tiskalo mesto „budjeviška meščanska pivovarna“, katera je tako sovražna Slovincem, ime one, ki je skoz in skoz slovanska, to je meščanska pivovarna v Plzni.

(Zvišane občinske doklade) dovoljene so za leto 1893 sledečim občinam: Marijagradec pri Laškem 88%, Smolnik 80%, Št. Rupert pri Mariboru 80%, Žusem 85%, Imeno 70%, Ljubno 99%, Pilštanj 66%, Kot pri Konjicah 90% in Dobje pri Planini 75%.

(Na slovenski šoli v Vojniku) godé se, kakor smo poizvedeli, čudne reči. G. Koschutnigg, kateri je v minulem šolskem letu takoj nazaj pognal otroke, kateri so prišli iz Nove cerkve na njegovo šolo, a ni poznal istih §§, da bi bil nazaj zahteval otroke, kateri so iz njegove šole všli na nemško šolo, ta Koschutnigg prevzel je zdaj peti razred, da bo tam že bolj odraslo slovensko mladino lahko odgajal v verskem in narodnem indiferentizmu ali pa v Schönerer Wolfovem smislu; ta Koschutnigg prevzel je tudi mesto knjižničarja na šoli, on, kateri se za slovensko slovstvo toliko briga, kakor njegovi učenci za lanski sneg itd. Tudi drugače obnaša se kakor gospodar šole in kraj šol. sveta, in nič se nismo čudili, ko smo slišali, da mu slovenski krajni šolski svet postavi letos na njegov (šolski?) lep vrt keglijšče, kjer se bo lahko s svojimi „Heilbrüderji“ zabaval na slovenskih tleh.

(Slovensko pevsko društvo „Vranska Vila“ na Vranskem) si je pri svojem občnem zboru izvolila sledeči odbor: Karol Schwentner, župan in trgovec, predsednikom; Matija Sevnik, c. kr. uradnik in posestnik, podpredsednikom; Franc Schaur, graščak, blagajnikom; Franc Oset, trgovec, gospodarjem; Franc Govedič, Luka Štober in Franc Ocvirk, odbornikom.

(V Šoštanji) začeli so zoper ustanovitev „konzumnega društva“ zlobno agitacijo nemškutarji, ki vedó, kaj znajo potem doživeti. V tem nasprotovanju pomagajo jim baje tudi kratkovidni demokrati, vsaj njih glasilo v Trstu sprejelo je nedavno od teh nemškutarjev članek poln ostudnih obrekovanj. To je tedaj tisto „mednarodno“ stališče! Pazimo!

(V Mozirski koči) bilo je leta 1897 v spominsko knjigo vpisanih 76 obiskovalcev in med temi 12 dam. Prvi bil je dne 4. jan. 1897 gosp. Josip Goričar, medicinec iz Mozirja, a zadnji v minulem letu g. Fran Kocbek, načelnik „Sav. pod. sl. pl. dr.“ dne 13. oktobra. Ta planinska koča je oddaljena od Mozirja dobre 3 ure hoda. Pot do nje nikakor ni nevarna in vodi deloma po gozdovih. Razgled je že od kočje krasen; kajti pred seboj zreš celo Savinjsko dolino do Celja kakor tudi Šaleško dol., a v daljavi Boč, Rogaško goro, Macelj, Pohorje itd. Stopiš pa na pol ure oddaljen Medvednjak, imaš od tam čarovit pogled na Koroško, do Tirolskih pogorij. Sedaj je jako pripravno iti na te planine, ker ni še prevroče. Ob priliki hočemo v našem listu opisati pot iz Mozirja do kočje in kočjo samo ter razgled od nje.

(Olepševalni klub trga Gornjigrad) je dne 23. marcija t. l. zboroval in za leto 1898 zbral sledeče gg. v odbor: predsednik Fran Kocbek, nadučitelj; blagajnik Fran Šarb, trgovec; tajnik Alojz Schechel, učitelj in Jože Kranjc veleposestnik in lesni trgovec kot odbornik. Izrekla se je zahvala dosedajnemu načelniku bl. g. Antonu Svetina, c. kr. notarju za njegovo vztrajno delovanje v prosep trga in ob enem se je obžalovalo, da nas omenjeni gospod zapusti in odide — kakor znano — v Pliberk na Koroško. Tudi g. Kranjcu in g. Šarbu se je izrekla zahvala za klubu podarjeni les, oziroma za posipanje in ureditev potov v drevoredu. Nekateri gospodje se zelo trudijo delovati v olepšanje trga — in med temi so večinoma oni, ki so le od danes do jutri v Gornjem gradu — a mnogo je pa takih domačinov tržanov, ki bi lahko dosti storili v

omenjenem smislu ali — žal — olepšanje njih rojstnega kraja jim je deveta briga. Žalostno, a resnično!

(Občina Ponikva) je že odposlala prošnjo na trg. ministerstvo za dvojezični poštni pečat.

(Konjiško učiteljsko društvo) priredi v četrtek dne 5. maja t. l. v Čadramu hospitacijo in društveno zborovanje z nastopnim vspešnim: 1. Hospitacija v razredu g. L. Černeja; začetek točno ob 9. uri dop. 2. Razgovor o g. Černejevem podavanji. 3. Zapisnik o zadnjem zborovanji in važnejše društvene zadeve. — Po zborovanji skupni obed in prosta zabava v gostilni gospe Kunejeve. Zanašamo se, da bo društvo polnoštevilno zastopano; a tudi gostje, bodi si učitelji, bodi si neučitelji, nam bodo jako dodro došli.

(Samomor.) Ustrelil se je v Slov. Bistrici poštni praktikant Karol Streif, baje edino iz strahu pred izpitom.

(O nadomestilni volitvi v okrajni šolski svet breški.) Pred kratkim popolnili sta se za naš okrajni šolski svet dve mesti, pričakovati je bilo, da bo isti zastop uvažujoč veliko pomenljivost te oblastnije in upošteva je tudi občje znane želje učiteljstva, odmeril vsaj eno teh mest po Prešernovih besedah: „Le čevlje sodi naj kopitar“, kacemu strokovnjaku večščaku iz svojega okraja. Isto učiteljstvo bilo je tem bolj prepričano o opravičenosti svojih nad, ker ima okrajni zastop na svojem sedežu eno najodličnejših, a za narodno stvar prebritko izkušeno učiteljsko moč. Ali volitev je imela drugi uspeh. Narodni okrajni zastop priznal je obe izpraznjeni mesti dvema obrtnikom. Voliti sicer po svoje, te pravice učiteljstvo kratiti gotovo nobenemu neče in ne more; ali prezirati za šolo in narod iz svoje sredine zaslužene može, tega ono tudi narodnemu okrajnemu zastopu skratka ne dovoli. Učiteljstvo teži v imenovanih oblastnijah po svojih in idejalih ljudske omike, a dozdevati se mu če, da gre tu marsikomu neveščaku več ali manj le za publo čast. Bolj ko stvari sami, doprinašajo se čestokrat tudi tej otročji naivnosti znatne žrtve. Čudna taktika naroda to; učiteljstvo je ne ume.

(V okrajni zastop v Kozjem) izvoljen je iz veleposestva mesto umrlega dr. Lipolda naroden trgovec Josip Černelič pri Sv. Petru pod Sv. gorami.

(Pogorelo) je dne 4. t. m. deloma poslopje Eme Plevnik v Podčetrtku. Zažgal je iz zlobnosti njen brat Valentin iz Kostrivnice.

(Posojilnica v Ptujju) Denarni promet znašal je 1.550.757 gld. 97 kr., tedaj okroglo za 140.000 gld. več, kakor v letu 1896. Zadržnikov je bilo koncem leta 1896. 4322, v 1897. letu njih je pristopilo 385 skupaj 4707, izstopilo pa 238, tedaj njih je ostalo koncem leta 1897 4469. Ti imajo v deležih vplačanih 52.759 gld. 30 kr. Stanje hranilnih vlog koncem 1896. leta je bilo 779.323 gld. — kr., v 1897. letu se je vložilo na novo 365.092 gld. 39 kr., skupaj 1.144.415 gld. 39 kr., vzdignilo pa 404.040 gld. 15 kr., je ostalo vloženih 740.375 gld. 24 kr. Ker znašajo kapitalizovane in pripisane obresti 31.584 gld. 22 kr., znašale so hranilne vloge dne 31. decembra 1897 771.759 gld. 46 kr. Vloženi so ti denarji na 1908 knjižic in sicer: pod 5 gld. na 62 knjižic, od 5 do 50 gld. na 385 knjižic, od 50 do 100 gld. na 271 knjižic, od 100 do 500 gld. na 783 knjižic, od 500 do 1000 gld. na 197 knjižic, od 1000 do 5000 gld. na 196 knjižic, nad 5000 gld. na 14 knjižic. Na jedno knjižico pride tedaj 404 gld. 59 kr. vložnega denarja. Stanje posojil koncem leta 1896. je bilo 792.833 gld. 67 kr. Novih posojil se je dalo v 1897 letu 313.642 gld. — kr., skupaj 1.106.475 gld. 67 kr. V 1897. letu vrnilo se je posojil 256.593 gld. 24 kr., in so znašala zadržnikom dana posojila dne 31. decembra 1897. leta 849.882 gld. 43 kr. Od teh je bilo danih proti vknjižbi na posestva 358 v znesku po 136.584 gld. 83 kr., na osobni kredit proti zadolžnicam 157 v znesku po 37.337 gld. 50 kr., in na menice proti zadolžnicam 3381 v znesku po 675.960 gld. 10 kr., skupaj 3896 posojil v znesku 849.882 gld. 43 kr. Splošni rezervni zaklad znašal je koncem leta 1896 13.919 gld. 85 kr. Temu je prirastlo po vstopinah skozi leto 1897 770 gld. — kr., ter znaša 31. dec. 1897 14.689 gld. 85 kr. Posebni rezervni zaklad za

gube je znašal koncem 1896. leta vštveši do-
lacijo iz čistega dobička istega leta 64.080 gld.
15 kr., ter je po doneskih za ta zaklad v 1897.
letu po 1415 gld. 10 kr. v tem letu narasel na
65.495 gld. 25 kr. Ker je današnji občni zbor
zadruge sklenil, da se ima od čistega dobička
iz 1897. leta po 12.519 gld. 03 kr. pripisati po-
sebnemu rezervnemu zakladu za izgube del v
mesku po 9814 gld. 90 kr., zviša se ta zaklad
v 1897. letu na 75.310 gld. 15 kr., ter znaša ta
zaklad in zgoraj izkazani splošni rezervni zaklad
skupaj 90.000 gld.

(Iz Slov. goric.) Obč. volitve. Na Drvanji
imajo novega občinskega predstojnika Franceta
Kdravec, ki je navdušen Slovenec in rad čita
vsi „Domovino“, upamo, da so z njim vsi za-
voljni! — Na Žitnicah so pa letos že deveto-
krat zaporedoma izvolili g. Jože Črnčeca pred-
stojnikom. Torej je že letos 25 let predstojnik,
tako čast pač redkokteri mož doživi. Ta čin,
upamo, da bo tudi vlada uvaževala in podelila
uzornemu možu kako — zadostilo, ktero si go-
tovo zasluži. Bog ga živi še mnoga leta! — O
volitvah v Srednjem Gasteraju in v Krembergi
drugopot!

(Umril je) v Mariboru dne 12. t. m. stotnik
Vencelj Budna.

(Duhovni list) z imenom „Voditelj v bogo-
slovnih vedah“, začel je izhajati v Mariboru. List
je namenjen le duhovnikom in bogoslovcem na
Slovenskem, a vendar se upajo nemški listi
spotikati, da je slovenski duhovni list „značilen
za našo dobo“. Svoj rilček pač mora naše
pisanjaštvo povsod imeti.

(Zasluženi konec „šulferajnske“ šole.) V
Pečerjih pri Mariboru imajo „veledušnega“ rojaka,
kateri je svoji občini med drugimi nemškutar-
skimi dobrotami priskrbel tudi na lastne troške
čisto nemško šolo, misleč, da prevzame isto, ko
je enkrat ustanovljena, domača občina ali pa
društvo „šulferajn“. No občina je bila prepa-
metna, „šulferajn“ pa suh, prišel je naravni ko-
nec, da so sklepoma tega šolskega leta šolo za-
peli, oba nemška učitelja pa sta klaverno od-
capljala v negotovo bodočnost.

(Umrila je) v Gradci trgovca udova, gospa
Arlina Bahovec, ki je bila ves čas svojega bi-
vanja v Gradci navdušena podpirateljica narod-
nih zavodov in društev, osobito zgubi ondotna
podružnica sv. Cirila in Metoda z njo jedno prvih
požrtvovalnih pospešiteljic. Blag ji spomin!

Druge slovenske novice.

(Imenovanje.) Skriptorjem licealne knjižnice
v Ljubljani imenovan je novomeški profesor
g. Luka Pintar.

(Prihod novega knezoškofa dr. Ant. Jeg-
liča v Ljubljano) bo prve dni maja t. l. V istem
času nastopi tudi novi knezoškof dr. Jakob
Missia svojo službo v Gorici. Kranjski Slovenci
se novega škofa-rojaka močno vesele.

(Potres.) Iz Ljubljane se nam poroča
18. t. m.: Sinoči ob 11. uri 51 minut imeli smo tu
močan, 4 sekunde trajajoč potres, ki je provzro-
čil precej strahu, škode pa ne posebne. Ljudje
so po nekod iz hiš in lokalov bežali na ulico, a
se za tem zopet vrnili v stanovanje, videč da
ne bo hujšega.

(Društvo v varstvo tičev) ustanovilo se je
v Ljubljani. Ondi obstoji tudi že društvo v var-
stvo lova, ki kaj uspešno deluje.

(Zavod za gluho-neme v Ljubljani.) De-
želna vlada Kranjske določila je že rok za vla-
ganje ofertov za prodajo stavbišča. Poslopje bode
zidano ob periferiji mesta, torej na primernem
kraj.

(Nemški „Theaterverein“ v Ljubljani) iz-
ročil je za prihodnjo sezono vodstvo nemških
predstav v deželnem gledališči zopet direktorju
Schlesingerju. Nemškega gledališkega poslopja
torej prihodnje leto še ne bomo imeli v Ljubljani.
Morda bode do prihodnjega leta se tudi večina
kranjskega deželne zboru povzpela do tiste
potrebne pameti, da bo nemškemu gledališču
odrekla nezaslišano podporo šestih tisoč gol-
dinarjev? Čas bi že bil ali kali?

(Splošni gasilski zbor) avstrijskih gasilnih
društev vršil se bode meseca avgusta prihodnje
leto vsled povabila ljubljanskega župana v Ljub-

ljani. „Der dumme Kerl von Graz“ seveda s tem
ni zadovoljen! Pes ga vzemi, vsaj imajo zdaj
vendar vsi avstrijski gasilci pri uniformi —
pruske „pickhaube!“

(„Dramatično društvo“ v Ljubljani) imelo
je v pretekli gledališki sezoni 70 predstav, od
teh 35 dramskih, 33 opernih in dve skupni pred-
stavi. Med temi bilo je novih 8 dram in 4 opere.
Izmed novih oper igrala se je „La Traviata“
tudi v celjskem „Narodnem domu“ od istega
osobja. Društvo poslalo je deloma na gledališke
in svoje troške jedno gospico in jednega gospoda
v šolo na Dunaj, a ima vendar po pokritju vseh
troškov še nekaj preostanka.

(Nemškutarji v Ljubljani) drznili so si
zopet enkrat smešno komedijo ter postavili za
dopolnilne mestne volitve v vseh razredih po
dva kandidata. Da pa ne bodo blamaže sami
nosili, najeli so si za agitatorje socialne demo-
krate, kojim so v plačilo obljubili tudi jeden
sedež v — zračnih višinah. Kandidat v prvem
razredu je tudi pohorski glažutar Avg. Drešle.

(V Kamniku) preminula je po kratki bo-
lezni g. Julija Močnikova roj. Debevc, soproga
bivšega župana in lekarnarja. Blag ji spomin!

(Županom v Kamniku) izvoljen je g. Luka
Bergant.

(V Cerkljah na Gorenjskem) umrl je mno-
goletni župan, bivši nadučitelj in častni občan
g. Andrej Vavken. Bil je delaven in zaveden
narodnjak. Svoječasno uglasbil je bil tudi več
pesmic. Blag mu spomin!

(Iz krškega okraja.) Velika in prostrana
občina Studeniška se je razdelila na dve politični
srenji: Studenec in Bučka, za kateri se baš vrše
nove volitve občinskih odbornikov in predstoj-
ništev. — V vasi Skopice se je pripetil slučaj
kôz, na kateri bolezn, ki se je baje iz Hrvatskega
zatrosila, je bilo več ljudi tudi v sosednjem kon-
stanjeviškem okraju zbolelo. — Ne bi radi videli,
da se bolezen širi, dokler ne dobimo na mesto
okrožnega zdravnika dr. Kučenjaka, ki se je na
Hrvatsko preselil, novega zdravnika. Do zdaj so
se za to mesto oglasili štirje prosilci, dva Slo-
venca in dva Čeha.

(Za vseučilišče v Ljubljani) poslala je ob-
čina Črnomelj — prva med slovenskimi obči-
nami — predsedništvu državnega zbora izrazito
peticijo. Naj bi se zbudile tudi vse ostale občine
po Slovenskem ter ji sledile. Ako nas ne uslišijo
pri vladi iz pravičnosti in naklonjenosti, raču-
nati bodo morali z — nadležnostjo.

(Nemški pa slovenski shodi na Koroškem)
Vajeni smo slišati, kako skliče tu in tam po
Koroškem kak pruski petelin ljudski shod, sedaj
Rokitansky, sedaj Schönerer ali bogvedi kateri
„vitez“ še. Povsod pa skrbi Mac Nevin, da se
primerno razvije agitacija ter pošlje ali odredi
poslati „častno stražo“ podrejenih mu orožnikov,
da dobi shod več sijaja ter da se ne priklati v
bližino kak Slovenec. Baš zadnji čas vršilo se
je par takih shodov kot nemška parada za izi-
vanje Slovencev. Shodov bi bilo pač koroškim
Slovincem čisto drugače potrebno, a ne upajo
si jih sklicati, ker vedo, kako hitro začnejo
vladni organi nastavljeni na dotično stran svoje
nosove, in ne zastoj — vselej ovohajo ali ko-
lero, živinsko kugo, pereči ogenj prašičev, koze,
davico in druge nalezljive nevarščine, vzroka
dovolj, da se prepove Slovincem shod. Za prete-
čeno nedeljo pa je vendar poskusil srečo č. gosp.
Lambert Einspieler, slov. držav. poslanec ter
sklical shod v Prevalje, prepričavši se poprej, da
ni v kraju ne kuge ne kolere, niti smrkavosti
ovc. Vendar so se zmotili! Okrajno glavarstvo
prepovedalo je zadnji čas shod, ker se je pojavil
nekje v sosednji fari — legar!. Pa so res skrbne
in strogopazne te oblasti za zdravje Slovencev,
katerih bo samih dobrot — konec.

(V Trstu) imeli so zadnje tri dni preteče-
nega tedna divje prizore pouličnih izgrediv. V
cerkvi sv. Antona imel je laški jezuit Pavissich
socialno razlaganje. Govoril je seveda italijanski,
a ker je razkladal socialno vprašanje nepri-
stransko ter seveda zadel ob framansko-židovske
nauke tržaških lahonov, prihrumelo je vsakokrat
na tisoče razgrajalcev pred cerkev, kjer so vpili
in proklinjali, skušali vdreti v cerkev, a ker jim
je mnogoštevilna policija to zabranila, napadli
so s kamenjem redarje in prihitele vojake. Več

redarjev je hudo ranjenih, zaprli pa so tudi jako
veliko razgrajalcev. Vse tri večere teh govorov
bile so ulice v pravem obležnem stanju. Sodruga
drla je z ulice v ulico ter si pred vsem prizade-
vala priti pred škofovo stanovanje. Res se je
posameznim posrečilo pritepti se do tja, kjer
so potem vpili: „Doli s škofom, proč z jezuiti,
proč s pridigami.“ Napornemu prizadevanju po-
licije se je zahvaliti, da se niso prigodili oskrun-
jajoči prizori. V soboto zvečer pa je sklical
mestni svet izvanredno sejo, v kateri so neka-
teri laški poslanci ostudno napadali vlado, škofa
in policijo, ker je baje zadnja prestrogo posto-
pala zoper razgrajajočo fakinažo. Vladni zastop-
nik poslušal je vse mirno! Bila pa je to le iz
ulice v mestno hišo prenešana demonstracija,
kajti proti koncu izpovedal je še le dr. Cambon,
da je na pritisk laških drž. poslancev škof Šterk
že jutraj obljubil, da ne bo več nadaljevanja
propovedij, ne bo pa tudi slovenskih pridig pri sv.
Jakobu! Kar so tedaj namerovali lahoni, dosegli
so tudi, a to s silo, z grožnjami in napadi ter
najgršim psovanjem — da se je podvrgla cer-
kvena oblast takemu orožju ter žrtvovala avto-
riteto in — besedo božjo.

(V Istri) imajo po nekod tako ugodno
vreme, da je začela vinska trta zeleneti ter se
je že razvilo polno lepega grozdčija.

Druge avstrijske novice.

(Državni zbor.) Nekaka topa brezbriznost,
kakršno kaže naša vlada že nekaj mesecev sem,
osobito pa pred sedajno opetno otvoritvijo dr-
žavnega zbora do parlamentarnega dela, je ne-
posreden dokaz, da je zgubila vsako nado nanj
ter ga le smatra kot za javno mnenje potrebno
formalnost. Vsaj je ista morala znati, kakšen
program so si postavile parlamentu sovražne
stranke, da nagromadijo toliko brezpotrebne
gradiva, da ne prodre od začetka sej, t. j. 20.
t. m. pa do sklicanja delegacij 9. maja niti
jedna najvažnejših točk. Prvi pogoj parlamen-
tarnemu delovanju bi morala biti običajna raz-
prava o proračunu, toda letos na to skoraj misliti
ni. Takoj prvi dan pričelo se je o ministerskih
obtožbah, ki znajo kljubovati po svoji obsežnosti
potrpljenju delavnih Nemcev samih; ako še bo
prestajalo kaj časa do 9. maja, začne se razgo-
vor o jezikovni vredbi. Tudi zmerne nemške
stranke pritrjujejo, da je razprava o minister-
skih obtožnicah „voda v morje“, a tega ne
upajo izpovedati, da ne zapadejo jezi zapelja-
nega ljudstva. Nasprotovati pa se ne upa tudi
večina na desni, da ne zaženejo radikalni nemški
duhovi krik o zatiranju in nasilju. Mirno bo
treba tedaj gledati in poslušati mlatiče prazne
slame več tednov, dasi dobijo za to od države
6000 gld. na dan. Vlada rada bi vpeljala tudi
večerne seje, da bi vsaj v teh se razpravljalo o
potrebni točkah. So pa tudi jako rezki glasovi,
ki smatrajo naš parlamentarni položaj jako res-
nim, ter da se je že visoka vlada naveličala
mirno trpeti, nego zaključiti z 9. majem letošnje
zasedanja, skliče le enkrat v novembru istega
za par dni k jubilarni seji, v ostali dobi pa
vpreže § 14 — brez parlamentnega vladanja.

(Češka deputacija pri cesarju.) Zadnje dni
sprejel je cesar odposlanstvo čeških odličnjakov
pod vodstvom praškega župana dr. Podlipnyja,
kateri se je zahvalil za veledušno cesarsko darilo
dveh milijonov za povzdigo mesta Prage. Isto-
časno prosil je cesarja naj bi bival po nekaj
časa v praškem kraljevem gradu, ali odredil,
da bi imelo češko glavno mesto stalno vsaj jed-
nega člana vladarske hiše v svoji sredini. Cesar
je imenoval to željo jako lojalni čut češkega
prebivalstva ter obljubil prošnji ustreči. Praški
župan govoril je ves čas češko, a tudi cesar je
odgovoril v češčini.

(Petdesetletnico hrvatskega kot uradnega
jezika) obhajali so hrvatski visokošolci v Pragi
dne 18. t. m. jako slovesno. Svečanost vršila se
pod pokroviteljstvom drž. poslanca p. of. Spinčića
ter obsegala velik koncert z govorniškiimi pro-
slavami. Zanimanje za narodno-zgodovinski jubi-
lej bilo je takoj v početku velikansko med vsemi
Slovani v Pragi in v domovini. Vdeležilo se ga je
med drugimi 14 čeških poslancev. Tem povodom
izda se tudi knjižica o političnem in kulturnem

razvitku Hrvatov. Čiste dohodke dobi družba sv. Cirila in Metoda v Istri.

(**Kolki slovanskih časopisov**), ki so bili dosedaj povsod le nemški, biti imajo v zanaprej v jeziku dotičnega časnika. Tako se glasi nova naredba finančnega ministra Kaizla.

(**Slovaki na Ogrskem**) so pač največi trpini v ravnopravnem razvoju morda v celi prosvitleni Evropi. Na njih književni razvoj tišči mažarska vlada z jekleno pestjo. Koliko pritrgovanja in požrtvovalnosti je stalo revni slovaški narod, da so nabrali dostojno svoto za ustanovitev svojega gimnazija, vlada pa je stegnila prste po narodnih novcih ter iste zaplenila. Isto se je zgodilo neki ljudski knjižnici. Vsakemu molitveniku v slovaškem jeziku stavijo se vse možne zapreke pri izidu, ker je to vse po mažarskih nazorih „panslavistična propaganda“. Lahko si je misliti, kako obupen boj ima še le slovaško politično časopisje. Ker ga ne sme vlada postavno vničiti, postopa se proti izdajateljem prav kanibalsko. Ravno ta teden obsodili so porotniki v Turčanskem Sv. Martinu urednika „Narodnih Noviny“ J. Žida na 8 mesecev državnega zapora ter globe 600 gld., ker je baje povzročil draženje naroda.

Ogled po širnem svetu.

(V Srbiji) je drastično znamenje oslabele vlade tudi to, da so dah zadnji čas zapreti par odličnih mož pod raznimi pretvezami in obdolžitvami, tako n. pr. bivšega ministra Kundoviča, češ, da je sleparil ljudstvo kot odvetnik, dasi je vsak prepričan o njegovi nedolžnosti. V istini so to le žalostne žrtve, da ne bodo vplivali kot liberalni voditelji na svojo stranko pri predstojeh volitvah.

(V Italiji) izvoljen je poslanec razvpiti slepar, bivši minister Crispi. Novo spričevalo o propadu italijanske državne morale.

(Kubo) proglasili so v zbornici Zjedinjenih držav za neodvisno republiko. Seveda brez vprašanja odločujoče Španije. S tem proglasom hotelo se je le izvati Špansko k prvemu koraku k vojni. Ameriški konzul kakor tudi ostali naseljenci ostavili so Kubo, Amerika odklonila je vsako posredovanje evropskih velesil. Predsednik Zjedinjenih držav podpisal je dne 20. t. m. takozvani ultimatum, t. j. zahteve Amerikancev glede Kube, katerih seveda Španija nikakor izpolniti ne more, — s tem napovedana je formalno vojna, le počakati se še zna par dni, katera obeh sil stori začetek.

Dopisi.

Ponikva. Mlado, a delavno naše bralno društvo zborovalo je na Veliki pondeljek vnovič. Pri zborovanju predaval je poslušalcem, bolje rečeno poslušalkam, potovalni učitelj g. Jelovšek o živinoreji in mlekarstvu. Koristnemu in poučnemu govoru sledilo je zbrano občinstvo z velikim zanimanjem. Dasi pa je bilo za predavanje vsestransko veliko zanimanje opaziti, vendar si ne morem kaj, da ne bi o tej priliki pripomnil eno ali dve besedi.

Naš kmet, bodi si imovit ali ne, kaj rad poslušča enake podučne govore; učitelju, ki ga opozarja na napake pri njegovem gospodarstvu in na posledice izviraajoče iz njih, prikimava in odgovarja vselej z „res je tako.“ Da bi se pa v bodoče ravnal po naukih, ktere čita v knjigah ali jih sliši iz ust strokovnjakov, tega seveda ne stori. Premožnejši si na tihem misli, kaj bo ta mene učil, itd., revnejši pa se tolaži, češ, kakor je bilo dosedaj, naj še bo za naprej. Prvega „diči“ ponos na goldinarčke, katere so mu drugi pripravili, drugi pa se izroča turškemu „kismetu“, ne da bi pomislil, da zahtevajo vedno se množee vsakdanje potrebe in od leta do leta višji davki večjih in zdatnejših pripomočkov, katerih s sedanjim gospodarstvom sčasom ne bo mogel zmagovati, da ne koraka naprej, ampak hodi rakovo pot. Težaven položaj našega kmeta seveda ne smemo prištevati jedino na rovaš slabemu gospodarstvu, ampak so še drugi vzroki, a glavno za našega gospodarja poljedelca je nje govo zemljišče in njegova živina, ki sta pa žal močno zanemarjena in ne moreta dajati kmetu včasih najnujnejših potrebščin. Upajmo, da se obrne kmalu na boljše.

Srečolov je pokazal, da prihaja občinstvo ponajveč le zavolj morebitnih dobitkov. To bo treba prihodnjič pač drugače ukreniti; podučni del naj se loči od zabavnega, h kateremu bodi vstop le proti primerni vstopnini dovoljen, ali pa se naj priredi enkrat samo podučno zborovanje, in drugič samo zabava z umestnimi deklamacijami in petjem, s posebnim ozirom na narodne pesmi. To bi bilo želeti najbolj za to, ker težka glavica, ktera se dobi kaj rada pri zabavnem delu, navadno pozabi vse lepe in koristne nauke, in preišlje drugi dan vse, le tega ne, kako uporabiti učiteljeve nauke v dejanskem življenju.

Iz Ljutomera. (Spomin cesarjeve petdesetletnice). Vsakdo se še spominja presv. cesarja, ko smo pred nekterimi leti imeli priliko pokazati pred Nj. veličanstvom jezdece iz Murskega polja. Zato bi se bili posebno veselili, če bi se v našem okraji letos, ko preteče ravno 50 let, odkar nas vlada presvitli cesar Franc Jožef I., vršila kakošna lepa slavnost. Slišali smo, da se bo na ta slavni spomin vršila v Ljutomeru jubilejska rastava konj in razdelitev premij. Ali kako se začudimo, ko slišimo, da je ljutomerski občinski predstojnik to zavrgel in da se bo premovanje konj na ta spomin vršilo pri Sv. Juriju na Ščavnici. Kaj takega še nismo slišali. Ali so res ljutomerski nemškutarji tako daleč, da se bojijo cesarskih slavnosti? Ali nimajo par krajcarjev za tako svečanost? Ali se tako bojijo, da bi mi kmetje iz okolice prinesli kakov denar v trg? Mi bomo morali torej po tri in štiri ure daleč hoditi v malo vas Št. Jurij, zato ker ljutomerski župan g. Janez Švarc, rojen Čeh, ne dovoli slovenske in cesarske slavnosti? Kdo si je to izmislil? Ali g. Duller, ta zagrizeni sovražnik slovenske besede? Mi si bomo to zapomnili. Le tako naprej. Če bodo nemški Ljutomeržani na ta način dražili slovenske prebivalce iz okolice, potem se bojo še britko kesali. Mi ostajemo zvesti svojemu cesarju, če je pa Švarcu in Dullerju prav ali ne. Mi bomo tudi strogo pazili, da se ta prusjanski duh ne bode širil v okolico. Tistim pa, kateri podpirajo prusjane v našem kraji, in naj si bode to v Babencih ali pa kje drugod, kličemo: Sram vas bodi!

Iz Središča. Odkar imamo v Središču pevski zbor, smo se začeli vsi nekako bolj gibati. Bralno društvo „Elinost“ pod načelstvom č. g. župnika Šinka prireja veselice, gledališke igre, poučne govore ter tako skrbi ne le za zabavo, ampak tudi za poučevanje.

Letos je društvo „Elinost“ priredilo dve taki veselici, ki sta se obe prav izvrstno obnesli, a to z ozirom na moralno, pa tudi na gmotno stran.

V sledečih vrsticah hočem popisati na kratko veselico, oziroma zabavni večer, ki se je vršil dne 19. marca t. l. to je na dan sv. Jožefa. Vse točke vzporeda izvedle so se na čast pevcem in igralcem posebno pa na čast njih nevtudljivemu vodji gosp. učitelju Antonu Kosi ju. Gledé petja omenjam, da se je najbolj odlikoval mešani zbor, ki šteje 26 vrlih pevcev in pevkinj. Pevci so dodali točkam vzporeda še povodjev mešan zbor „Pomlad“, koja pesem je v svoji pristno-narodni kompoziciji vzbudila pri poslušalcih občno živahnost. Gospod kuhar pa nam je v šaljivem prizoru prav dobro skuhal štruklje in želimo si, da bi nam pri prvi priliki hotel pokazati, kako se pripravljajo mesnate jedi, kajti postnih jedi se človek tudi počasi naveliča.

Kaj pa naj porečem igri „Kateri bo?“ Da je bila težka, a našim razmeram povsem prikladna. Pohvaliti pa ne vem koga posebej, ker so se vsi igralci odlikovali na odru tako, kakor da bi bili nalašč za to izrasli. Igra je vzbudila pri občinstvu polno smeha in veselosti, vse je bilo zadovoljno in kaj pa tudi ne bi — Marinka, izbirična deklica, njeni mnogoštevilni snubači mej njimi doktor Bistroglav s svojim krasnim bariton-solospevom:

Ktero vidim, vsako ljubim,
Vsako ljubim deklico.
Mene pa nobena neče,
Ali ni to žalostno?

In kdo naj si želi več nedolžnega humora? Pevci in pevke, igralci in igralke, pokažite se zopet kmalu na odru, ne zanemarjajte petja in

nadaljnega delovanja v tem smislu, a vi gospod pevovodja, vstrajajte v svojem uspešnem prizadevanju, občinstvo pa bode gotovo tudi kazalo zanaprej enako zanimanje za take nedolžne zabave ter s tem koristilo v duševnem oziru samemu sebi.

Narodno-gospodarske novice.

Naše zanemarjeno sadjarstvo.

O prevažnem in velikem pomenu, katerega dandanes sadjarstvo v narodnem gospodarstvu in svetovnem prometu zavzema, prepričani so dandanes vsi omikani in napredujoči narodi ter si torej tudi na vso moč prizadevajo, da se ta stroka kmetijstva povzdigne na tisto kulturno stopinjo, katera ji po vsej pravici pristojna. Opominimo le daljnih Amerikancev, o katerih nam je ravnokar „Domovina“ poročala, kako so s svojo neutrudno delavnostjo in podjetnostjo sadjarstvo že zdavna tako povzdignili, da pridelajo dandanes toliko sadja, da ga nimajo le zadosti za svoje ne ravno male domače potrebe, ampak ga v velikanskih množinah izvažajo v tuje dežele ter zalagajo ž njim celo Evropo, kar za nas gotovo ni posebna čast. Pa seveda Amerikanci so skozi in skozi dobro podučeni in izobraženi ljudje, in le ta splošna omika dala jim je pripomočke in sredstva v roke, vsled katerih so nas tako v kratkem času skoraj v vseh strokah tako silno nadkrilili. Tudi pri nas se bodo tužne naše gospodarstvene razmere še le potem zboljšale, kadar bode prepričanje, da je splošna omika podlaga in pogoj vsakega napredka, in tako tudi blagostanje narodov, v vse slojeve ljudstva prodrla.

Ne da se sicer tajiti, da tudi pri nas umno sadjarstvo zlasti med bolj omikanimi in zastopnimi gospodarji vedno bolj napreduje, in da imamo mnogo domoljubnih mož, ki to stroko kmetijstva z vsemi svojimi močmi pospešujejo; pa ravno tako neovrgljiva resnica je pa tudi, da naše priprosto ljudstvo velike imenitnosti sadjarstva še ni spoznalo, ter da je isto med našim narodom še silno, silno zanemarjeno.

Vzroki te malomarnosti so različni. Eden prvih in najglavnejših je pa gotovo tudi ta, da našemu ljudstvu večinoma manjka potrebnega znanja v kmetijstvu sploh, vsled česar še vedno gospodari in kmetuje po starodavnih, od prednikov podedovanih šegah ter mu niti na um ne pride, da je, kakor povsod, tako tudi v kmetijstvu pameten napredek ne le mogoč, ampak tudi neobhodno potreben. Dokler pa to spoznanje med našim ljudstvom ne prodere, tako dolgo bode tudi umno sadjarstvo le težko in počasi napredovalo.

Predraga naša slovenska zemlja, ki po svoji ugodni legi, kakor po svojem milem obnebju sadnemu drevju povsod ugaja, ima še premnogo praznih prostorov, koder bi lahko rasla najlepša sadna drevesa. Koliko je pri nas še vasi, pa tudi trgov in mest, kojih enolične in gole okolice jasno pričajo, da se prebivalci s sadjarstvom še niso dovolj spoprijaznili; koliko je pri nas še kmetij in stanov brez sadnega drevja, in koliko je dolin, robov, cest, potov, reber, pobočij, drag, košenin in drugih prostorov, od katerih ljudje sicer plačujejo davke, ne da bi imeli od njih toliko dobička in prihodkov, kolikor bi jih lahko imeli, ako bi bili vsi ti prostori s sadnim drevjem zasajeni.

Resnica je pa tudi, da je pri nas ni rastline bolj zanemarjene in manj spoštovane, kakor je sadno drevo. Za njive, vinograde, vrte, travnike itd. še ljudje vendar nekaj storé, za sadovnike pa le malo ali pa prav nič. In vendar je ravno sadno drevo med vsemi kulturnimi rastlinami najbolj zadovoljno; ono stori skoraj v vsaki zemlji in še tudi v hladnem planinskem obnebju in v visokih gorskih legah dobro vspeva in obilno rodi.

Pa vkljub vsemu temu ni le število pri nas posajenega drevja še jako nezatno, temveč se tudi še za ta drevesa skoraj nihče ne zmeni. Večinoma se pri nas sadna drevesa popolnoma prepusté svoji osodi, da raste in skrbe sama za se, kakor jim ljubo in drago. In če tako že od začetka hirajoče drevo sčasoma popolnoma obnemore in se posuši, tedaj se pa kar brez daljnega pomisleka izreče obsodba, češ, sadna dre-

vesa pri nas ne rastejo in ne storé, svet ni za nje. Kako lažnive in krivične so vendar te besede! Pa kolikokrat jih slišimo in to ne le med priprostim ljudstvom, temveč včasih celo tudi iz ust omikanih ljudi. Mi pa rečemo, da so to čisto prazni, puhli in neutemeljeni izgovori, kateri pa prav jasno pričajo, kako smo v tej zadevi še nevedni in malomarni.

Res je, da drevesa, katera so se čisto napačno vsadila in za katera se potem nihče več ne zmeni, ne rastó, pa temu ni kriva ne zemlja, ne obnebje, ampak mi sami in naša polenobljena nebrižnost. Odprimo vendar oči in pogledimo naša od vsega sveta pozabljena in zapuščena drevesa! Obdava jih starikava, vsa razpokana skorja, ki je dostikrat prav na debelo obraščena z mahom in lišaji; po deblu in po vejah delajo samorastlike pogostokrat celo goščavo. V vrhu gostem kakor metla se prav dobro počutijo razne rastline zajedalke, kakor n. pr. omela ali mivje; tudi ti od vseh strani nasproti štrlé grdi štori ali rkli od odsekanih suhih, polomljenih in očesjenih vej. Les pa razjedajo grdi in ostudni mrčesi, ne da bi jih kdo motil ali celo preganjal. Tla, v katerih drevesa stojé, so izpita in izmrta, v njih ni več potrebnih redilnih tvarin, ker pregošto zasajena drevesa použila so vso hrano, kar je je bilo v bližini. Kjer pa ni živéža, tam drevo ne more rasti, ne roditi, in bodi obnebje kakršno koli. Potem pa se drevesom očita, da obnemorejo, da ne rode več, da se jim je njih lepí in zlahtni sad mahoma izpridil in izrodil. To je sicer istina, a temu ni krivo drevo, ampak človek, ki ne skrbi za to, da bi po umetnem potu zemlji povrnil použite redilne tvarine.

„Brez dela ni jela“, pravi pregovor. Dasi vsi to prav dobro vemo in znamo, tako je vendar še dosti takih, ki mislijo, da sadna drevesa že rasto, ne da bi bilo treba za nje še posebe skrbeti. In kako malo dela vendar sadno drevo od nas zahteva! Gotovo je ni niti ene kmetijske stroke, ki bi tako malo dela in časa zahtevala, kakor ravno sadjarstvo, prava igrača v primeri z drugimi kmetijskimi opravki. Zato pa še tudi ni bilo nikdar slišati, da bi kdo radi sadjarstva moral zanemarjati drugo gospodarstvo, nasprotno pa nas skušnija uči, da so skrbni in marljivi sadjarji tudi v vsakem drugem oziru vrli kmetovalci, skrbni in razsodni gospodarji.

Če tedaj hočemo, da nam bodo naša drevesa prinašala mnogo in gotovega dobička, če hočemo, da nam bodo ona lepo in bujno rastle, ter nam tako delala veselje, tedaj moramo tudi mi do njih imeti veselje, ter moramo biti pripravljeni za nje tudi kaj storiti. Potem nam bodo drevesa, in če rastó tudi v manj dobri zemlji in v manj ugodnem obnebju, naš trud vendar obilno poplača, in dosegli bomo mnogo več, nego tisti, ki ima sicer boljše zemljo in prijetnejše obnebje, pa drugače svoja drevesa zanemarja. Storimo torej trden sklep in poprimimo se umnega sadjarstva s pravim notranjim veseljem; dajmo slovo dosedajni svoji malomarnosti in zanikrnosti, in videli bomo, kako se bo pri nas umno sadjarstvo v kratkih letih zboljšalo in povzdignilo, nam vsem, pa tudi celej naši domovini v korist in čast. Dragi Slovenci! ne preslišite teh naših besed, temveč zapomnite jih dobro in vzemite si jih k srcu. Ako to storite, potem, tako se nadjamo, bodo sčasoma umnemu sadjarstvu tudi v dragi nam domači zemlji prisijali milejši dnevi, nam vsem pa boljši in srečnejši časi.

Razne stvari.

(† dr. Lovro Monti.) V Kninu v Dalmaciji umrl je dne 9. t. m. starosta narodnih borilcev, nevstrašeni hrvatski rodoljub dr. Lovro Monti. Zastopal je svoje rojake v dalmatinskem deželnem zboru, ter bil celih najst let državni poslanec. Od rane mladosti do sive jeseni svojega življenja deloval je nevstrašeno za zjedinenje med Hrvati in Srbi ter za spojenje Dalmacije s Hrvatsko. Pri tem pa je nastopal jasno, ne brigaje se za vladne vohume, ki so ga res tudi enkrat spravili v zapor. Blagor svojega naroda bila mu je parola v življenju, ta blagor vodil ga je tudi v poslednji uri, da je sporočil visoko vsoto 40 000 gld. za kmetiški zavod v Kninu. Večni pokoj velikemu Slovianu!

(Nemško in avstrijsko planinsko društvo.) (Deutscher und Oesterreichischer Alpen-

Verein) imelo je dne 15. marca t. l. 41.789 članov. Naše domače „Slovensko planinsko društvo“ pa lansko leto okoli 700 udov. Omenjeno nemško društvo ima tedaj 41.000 članov več kot naše! Nemci se brigajo bolj za naravne kra- sote, kakor pa mi Slovenci. V tem ko ima „Sl. pl. dr.“ le pet podružnic, ima jih „D. u. Oe. A. V.“ 250. — Na Spodnjem Štajarskem ima „Sl. pl. dr.“ le jedno podružnico t. j. „Savinjsko“, v tem ko ima „D. u. Oe. A. V.“ „Mariborsko“ z 69 člani in „Celjsko“ s 53 člani. Kedaj bode našim na- obražencem v Mariboru, slovenjegraškem in slo- venjebistriškem okraju in drugod na misel prišlo, osnovati v istih krajih podružnice „Slovenskega planinskega društva?“

Koledar.

Petek (22.) Soter in Kaj, mm. — Sobota (23.) Voj- teh, škof. — Nedelja (24.) 2. povelikonočna. Jurij, m. — Ponedelj. (25.) Marko, evang. — Torek (26.) Klemen in Marcolin, mm. — Sreda (27.) Fidel Sigm. ; Peter Kaniz. — Četrtek (28.) Vital; Pavel od Križa. — Prvi krajec dne 29. ob 3. uri 10 minut zjutraj.

Sejmi.

Dne 23. aprila v Kaniži pri Ptuj, v Brežicah (za svinje), v Ivniku, pri Sv. Juriju ob Pesnici, v Po- ličanah (za svinje) in v Hočah. Dne 25. aprila pri Sv. Juriju ob Ščavnici, v Središču, Kostrivnici, Halben- rainu, Dobovi, Vuzenici, Št. Juriju ob juž. žel., Št. Juriju ob Taboru, v Mozirju, Dolu, Klunjanah in Gotovljah. Dne 26. aprila v Kozjem in Orešju. Dne 27. aprila v Sevnici ob Savi in v Imenem (za svinje). Dne 28. aprila na Bregu pri Ptuj (za svinje) in pri Sv. Antonu v Slov. gor.

Loterijske številke.

Dunaj dne 16. aprila 1898: 64, 11, 51, 4, 83
Gradec „ „ „ „ 6, 32, 84, 13, 75

POVABILO

k občnem zboru „hranilnega in konzumnega društva za Šoštanj in okolico s sedežem v Šoštanji“, kateri se vrši v nedeljo 24. t. m. ob 4. uri popoldne v dvorani hotela „Avstrije“ s sledečim vporedom:

1. Volitev predsednika. 2. Volitev zapisnikarja.
3. Predlog odobrenja pravil. 4. Vpisovanje zadržnikov. 5. Volitev načelnštva in nadzornštva. 6. Razni predlogi.

(129)

Zvržbeni odbor.

Vrtnar se sprejme v službo v Celju, pri komu, pove uredništvo „Domovine“.

Vabilo

rednemu občnemu zboru

„Posojilnice v Celju, registrirane zadruge z neomejeno zavezo — Vorschussverein in Cilli, registrierte Genossenschaft mit unbeschränkter Haftung“, kteri se boe vršil v soboto dne 30. aprila 1898 ob dveh popoldne v sejni dvorani „Narodnega doma“ v Celju s sledečim dnevnim redom:

- 1.) Poročilo načelstva.
- 2.) Odobrenje letnega računa.
- 3.) Razdelitev čistega dobička.
- 4.) Volitev načelstva in nadzorstva.
- 5.) Razni predlogi.

(126) 1

Načelstvo.

Hiša

s krčmo in trafiko, poleg je lep vrt in pristava, leži 10 minut od Celja ob okrajni cesti je za 3000 gld. takoj za prodati. — Več pove upravnštvo „Domovine“ v Celju. (129) 3—1

Dva učenca

s primerno šolsko oliko, zdrava in krepka, pošte- nih starišev, sprejme takoj

Ivan Končan

(125) 3—1

trgovec v Šoštanji.

Na prodaj

ali v najem dati

je gostilna k „Brühli“ oddaljena 10 minut od južnega kolodvora v Mariboru. Ista obstoji iz nove stavbe s tremi lepimi sobami, prostorno vežo za natakarijo, svetlo kuhinjo s pečjo za pekarijo in dobro pivojnico. Zraven je prostran vrt za 400 oseb obsajen s sadnim drevjem ter še jedno samosvoje stanovanje z jedno sobo in kuhinjo, hlevom za krave in svinje. K tem spadajoče posestvo obstoji iz skoraj 3 oralov vinograda, sadonos- nika in zeliščnega vrta. Ker je posestvo jako zračna lega, obiskujejo gostilno vrlo radi izletniki iz mesta. Posestvo je za 10 let prosto davka. Sposobno je seveda tudi za privatnike in cele družine. — Več se izve pri lastniku

J. E. Ivanuš,

(127) 1

Letersberg, Maribor.

Godbeni poduk

in sicer v petju, na klavirju, goslih, čelu in flauti pripravljen je podavati

Hnt. Munda

(123) 3—1 učitelj v Celju, Nova ulica št. 9.

Krojaški pomočnik

z dobrimi spričevali in lepega zadržanja vzprejme se takoj pri podpisaneu mojstru. Isti imel bi prosto sta- novanje, izvrstno hrano ter plačilo po dogovoru. Pred- nost imajo dosluženi vojaki. — Ravno tam vzprejme se tudi krojaški učenec, poštenih starišev, zdrav, lepega obnašanja ter vsaj 14 let star.

Ivan Krefel

(128)

krojaški mojster v Braslovčah.

Moric Rauch

steklar v Celju, Rotovške ulice št. 4.

Priporoča svojo največjo zalogo vsa- kovrstnih steklenih in porcelanskih posod za go- stilne, kavarne in dom, kakor tudi drugih stekle- nih izdelkov. Zalogo vsakovrstnih najfinjših olj- natih barv. Največje izber zrcal in podob vseh velikosti in okvirji in brez njih.

Posebno pa opozarja slavno občivstvo na veliko zalogo vsakovrstnih najnovjših

svetilnic za gostilne

z izredno svetlobno jakostjo, kakor tudi od pri prostih do najkrašnejših namiznih in visečih sve- tilnic po najnižjih cenah.

Priporoča se tudi za vsakovrstna steklarska dela pri novih stavbah in sprejema vse v njegovo stroko spadajoče poprave ter jih izvršuje solidno, točno in cenó.

Posebro opozarjam tudi na svojo bogato zalogo krasnih godovnih daril po jako nizkih cenah. (124) 5—1

Jedino pristen

BALZAM

(Tinctura balsamica)

dobavlja na debelo in na drobno samo oblastveno koncesijonirana in trgovinsko-sodno protokolarana

tovarna balzama

lekarnarja

A. Thierry-ja

v Pregradi pri Rogatcu.

Pristen samo s to trg.-sodno re- gistrovano zeleno varstveno znamko.

ICH DIEN

Da se prepričajo vse pre- vare, imam odšelj to oblastveno registrovano varstveno znamko.

Celotna priprava mojega balzama stoji pod zakonitim varstvom vzorcev.

Najstarejše, najpreizkušenejše, najcenejše in najreelnejše ljudsko domače zdravilo za prsne in pljučne boli, ka- selj, izmečke, krč v želodcu, manjkanje slasti, slab okus, slabo dišečo sapo, kolcanje, zgago, vetrove, zaprtost telesa itd., za notranjo in vnanjo porabo proti zobobolu, gnitju v ustih, ozeblini, opeklinau itd.

Kjer ni nobene zaloge, naroči se naravnost z naslovom: Tovarna balzama lekarnarja A. Thierry v Pregradi pri Rogatcu.

Cena franko za vsako poštno postajo Avstro-Ogrske je z zabojem vred:

12 malih ali 6 dvojnih steklenic 4 krone

60 „ „ 30 „ „ 13 kron.

V Bosno in Hercegovino 30 novč. več. Ponarejalce in posnemalce, kakor tudi prodajalce takih falsifikatov bodem na podlagi zakona za varstvo znamk strogo preganjal sodnim potom.

Jedino pristno

CENTIFOLIJSKO MAZILO

(balzamsko mazilo iz rože centifolia).

Na krepkejše vlačno mazilo sedanjosti. Velike antiseptične vrednosti. Posebno vnetji nasprotnega učinka. Pri vseh še tako starih vnanjih bolih, škodah in ranah gotov vseh. — vsaj najmanj zboljšanje in olajšanje bolečin pro- vzročuje.

Manj nego dve skatlici se ne raz- pošiljati; razpošilja se jedino le proti poprejšnjemu nakazu ali proti povzetju zneska. Cena s poštnino, voznim listom in zavojem itd. za 2 lončka 3 kr. ne 40 vin.

Svarim pred nakupovanjem neučinkujočih pona- rejanj in prosim natanko na to paziti, da je na vsa- kem lončku vžgana zgornja varstvena znamka in firma „Schutzengel-Apotheke des A. Thierry in Pregrada“. Vsak lonček mora biti zavit v navodilo za vporabo, ka- tero ima to varstveno znamko. — Ponarejalce in posne- malce mojega jedino pristnega centifolijskega mazila bodem na podlagi zakona za varstvo znamk strogo pre- ganjal; istotako prodajalce falsifikatov. Kjer ni nobene zaloge, naroči se naravnost z naslovom:

Lekarna angelja varuha in tovarna balzama

A. Thierry v Pregradi pri Rogatcu.

Razpošilja se brezizjemno le proti poprejšnjemu na- kazu ali proti povzetju zneska.

Schutzengel-Apotheke

des A. THIERRY in

PREGRADA

Trgovina z galanterijskim, drobnim in
pletenim blagom

Peter Kostič-a

v Celji

Glavni trg št. 2

priporoča gg. trgovcem in prekupovalcem:

Porcelanske, lesene in lončene pipe, cevi za pipe in smodke, ustnike za cevi žepne nože, škarje, nože in vilice, britve, žlice, pipčovke, šila, mošne za denar in duhan, denarnice, listnice, pase, jermene, biče in bičala, gumbe za srajce in obleke, glavnike in kampilne, igle za lase, šivanke, naprstnike, prstane in rinčice, broške, očala, ogledala, različna mila, parfume, pomade, krtače, papir in koverti, svilnati in barvani papir, svinčnike, molke in svetinice, itd. Dalje srajce, nogavice, rokavice, kapice, mašne in kravate, naramnice in podveze, sukanec v štrencih in špolcah, drete, špago, trake, žnore, pavolo in volno, šnirice, robce za glavo in žep, lak za čevlje itd. — Konečno vsakovrstne igrače iz lesa, guma in bleha, punčke, vozičke, košarice, kovčke itd.

Vse po najnižjih cenah za na debelo.
Zunanja naročila se odpošiljajo s prvo pošto.
(54) 13

Velečastiti duhovščini in
slav. občinstvu

priporoča podpisani svojo
velikansko izbiro
pomladanskih
in poletnih oblek

kakor: vsakovrstne završnike,
haveloke, cele izgotovljene sa-
lonske in moderne obleke iz
najboljšega in najraznovrstnej-
šega blaga po najnovjših kroj-
jih za izvanredno nizke cene.

Na razpolago so sukna vseh
priznanih najboljših svetovnih
izdelkov.

Naročila izvrše se hitro in natanko.

Uzorci blaga pošiljajo se na željo poštne
prosti na dom.

Jos. Hočevar

založnik krojaških izdelkov

(118) 5 Celje, Graška cesta št. 19.

Harmonij-didaktofon

jako dobro ohranjen, prav malo rabljen
in priličen še čisto posebno za početni
pouk v petji, godbi itd. Proda se takoj
po znižani ceni, ker ga dotičnik v novih
razmerah na tujem rabiti ne more. Več
pove upravništvo „Domovine.“ (115) 3-3

Na prodaj

je srednje posestvo sredi vasi
v Petrovčah, z jako lepo lego,
tudi stavbni prostor; poleg
sliši več dobrih njiv, travni-
kov, vrt, gozdi. Proda se sku-
paj ali narazen, pod ugod-

nimi pogoji. — Več pove:

Ivan Kač
v Žalcu.

(112) 3-3

Pravi trpotčev sok je jedino oni, ka-
teri se pripravlja v lekarni pri Zrinjske-
mu, H. Brodjočin, Zagreb, Zrinjski trg 20.

Trpotčev sok neprežno deluje pri
vseh prehlajenjih dušnih organov, ter je
najboljše sredstvo za prsni katar, ka-
šelj, prsobol, hripavost in vratobol. Tu-
di zastarani kašelj se s tem zdravilom v
najkrajšem času dá odpraviti; bolniki
dobijo tek za jelo. Lahko spijo in na ta
način hitro okrevaajo — Izmed mnogih
zahval navajam tu samo naslednjo:

„Velecenjeni gospod lekarnar!

Posljite mi še tri steklenice Vašega
„izvrstno delujočega trpotčevega soka“
potrebujem jih za moje poznanca. Jaz
sem od dveh steklenic od neznanega
kašlja popolnoma ozdravel. Hvala Vam.
Priporočal bom ta zdravilni sok vsem
prsobolnim. S spoštovanjem — Rudolf
Ausim. Na Dunaji, 20. marca 1897.“

Pazi naj se toraj, da je na vsaki ste-
klenici varstvena znamka t. j. slika bana
Nikole Zrinjskega, kajti samo oni je pravi
trpotčev sok, kateri nosi to varstveno
znamko. — Cena steklenici s točnim opi-
som je 75 kr. — Razpošilja se vsaki dan
s pošto na vse kraje in sicer proti pred-
plačilu (priračunši 20 kr. za zametek) ali
pa po poštne povzetju. — Ceniki raz-
novrstnih domačih preskušanih zdravil
se razpošiljajo na zahtevo zastoj in
poštne prosto. Lekarna pri Zrinjske-
mu, H. Brodjočin, Zagreb, Zrinjski trg
št. 20. 30

J. Pipan & C. v Trstu
(Lastnik G. Stepančič).

Tvrdba ustanovljena leta 1876

ima veliko zalogo ter pro-
daja le na debelo

kavo, riž, južno sadje, olje vseh vrst za
jedilo in za stroje, vino, ribjo mast za
strojarje i. t. d. (110) 4-4

PRISTEN

Cena zavoju 25 kr. (50 vinarjev)
vsebina 500 gramov.

V svojo lastno korist naj zahtevajo in
jemljejo kupovalci le take izvirne zavoje.

Dragi bralci „Domovine“!

Svoji k svojim!

Anton P. Kolenc

trgovec v Celji

v „Narodnem domu“ in „pri kroni“.

Priporoča čast. duhovščini in slav. ob-
činstvu svojo bogato zalogo raznovrstnega

špecerijskega blaga

po jako nizkih cenah, kakor tudi vino, na
debelo in drobno. — Imam tudi več 100 kg.
finega belega kislega zelja na prodaj

Kupujem vsake vrste deželnih pridel-
kov, kakor: oves, pšenico, rž, ječmen, ajdo,
proso, suho bučno seme, orehe, konoplje, la-
neno seme, detelno seme, krompir na cele
vagone, sploh vse deželne pridelke po najviš-
jih cenah. Vzamem tudi še fižol vsake vrste
in vsako množino, kakor tudi jajca in ku-
retino.

(159) 52-39 Z velespoštovanjem

Anton P. Kolenc

„Pri dobrem pastirju“!

Mauthner's Samen.

Aussaatzeit: Ende Februar und
März.
Saatweite: 10-12 cm. Abstand
der Reihen, 10 cm. in der Reihe.
Bodenbeschaffenheit: Tufflocker,
recht nahrhaft und nicht frisch
gedüngt.

Mauthner-jevih

slovitih

zeliščnih in cvetličnih semen

zaprtih, oblastveno zavarovanih zavojih

s sednjiško vpisano

varstveno znamko „medved“

se nahajajo

komisijska skladišča

pri največ

veletrgovinah z mešanim blagom v Avstriji.

V vsakem kraju je poverjena komisijska prodaja 80 naj-
bolj zahtevanih vrst zeliščnih in cvetličnih semen le jedni
tvrčki, toraj postavljena je jedna omara. Iz krajev, kjer se ne
nahaja komisijska zaloga vzprejemajo se naročitve.

Kot sveža in pristna semena tvrdke **Edmund Mauthner**
(Budimpešta, Andrássystrasse 23) veljajo le ona, ki so zaprta
v izvirne zavetje z letnico 1898 in na katerih se nahaja, kakor
kaže poleg stoječa podoba, slika medveda in ime **Mauthner**.

Pred ponarejenji se svari.

Čas setve: Konec februarja in marca

Prostor za posejatev: 25-30 cm oddaljenost vrst
10 cm v vrsti.

Kakovost zemlje: Globoko zrahljana, redilna in
ne novo pognojena. (62) 12-8

Celje, „Narodni dom“

MIROSLAV ZOR

tapetar in dekorater, zaloga pohištva.

Priporočam slavnemu p. n. občinstvu svojo veliko zalogo različnega
pohištva, kakor omare iz trdega in mehkega lesa, postelje, umivalnike, nočne
omarice, kredence, omare za knjige, različne jedilne, pisalne in salonske mize,
veliko izbero stolov, podob in v to svrhu spadajoče galanterijske predmete.
Priporočam tudi svojo veliko zalogo perja za blazine (Flaumen-Schleissfedern)
in mojo veliko delalnico za žimnice od 12 gld. naprej, garniture od 100 gld.
naprej, divane od 29 gld. naprej, otomane, posteljine uloge in vsa v tapetarsko
in dekorativno obrt spadajoča dela, ter jamčim za dobro in trpežno izvršitev
kakor tudi za dobro blago.

Z ozirom na to vabim slavno p. n. občinstvo v mnogobrojna naročila
in bom vedno skrbel, da vsem željam točno in dobro ustrezem.

Z velespoštovanjem

Miroslav Zor.

Celje, „Narodni dom“.